XXII. évfolyam 3. szám · Ára: 1 forint · 1966. január 20

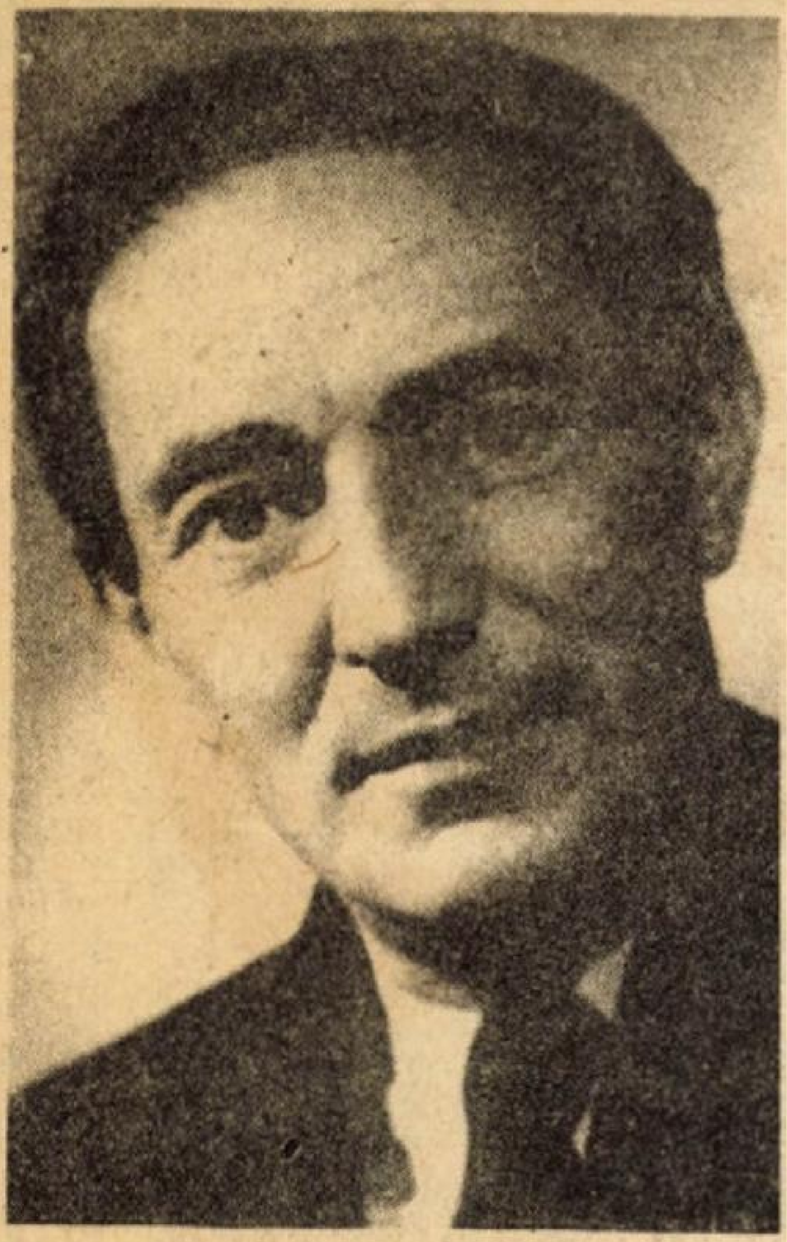

Hegedüs István rajza

— Borzasztó, mit művel ez a mai fiatalság!

GÁDOR BÉLA:

FURCSA FOGLALKOZÁS

Holnap lapzárta, mégis csak meg kellene írnom azt a krokit... Valami jó kis kacagtató dolgot kellene írni, tanulsággal, amelyből nem látszik ki a lóláb. Talán meg lehetne írni azt a tűzoltót, aki a borbélynál onduláltatta a haját. Minek egy tűzoltónak vízhullám? A végén azt mondom neki: „Én nem vagyok maradi ember, kedves barátom, de az biztos, hogy ha nálam tűz lesz, nem magát fogom hívni oltani..."

Marhaság. Nem tipikus, megsértődnek a tűzoltók. Nézzük a noteszemet: „Végállomás, aktatáska, én se vagyok több, hidegvíz..." Mi lehet ez? Fene tudja.

Kinn csodálatos idő van. Végre itt a nyár. (Nem téma.) A nap gyengéden süt, nem szúr, nem öl, simogat. Délben esett, ajtón, ablakon árad a kertből a jó szag. A madarak úgy sivalkodnak, mintha megőrültek volna. Miről írjak?

Végigvágom magam a díványon. Az ablakon át látom a diófát, rászállt egy feketerigó. Két közeli kutya ugat, egy pók mászik a fejemen: a pók szerencsét hoz. De témát nem hoz. Pedig a témák az utcán hevernek, csak le kell hajolni értük. Úgy lászik, kiírtam magam, mert már hajolni se tudok. Tegnap is láttam a Lenin körúton egy témát a földön heverni, de le sem hajoltam érte. Mire visszafelé jöttem, már elvitte a Darvas.

Notesz: „Mr. Walter Howdley amerikai üzletember nyilatkozott, hogy a hidrogénbomba elősegítheti a gazdasági fellendülést, mert sok emberben olyan életszemléletet ébreszt, hogy életük úgysem sokáig tart." Óriási perspektíva. Lelki szemeim látják a hirdetést a New York Timesben: „Vegyen King-kalapot, amíg még van feje, amire rátegye." Vagy: „Atomtámadás előtt használjon Evening-lábsót, szokjon hozzá idejében a menynyei élvezethez."

Az ajtóban megjelenik a szomszédom, ásóval a kezében. Azt mondja:

— Most felásnám azt az ágyást, amiben a borsó volt.

— Jól van, szomszéd kartárs — mondom, és befordulok a fal felé, hogy jobban tudjak koncentrálni. De nem megy az istennek se. Kimegyek a kertbe, nézem a szomszédot, aki mélyen benyomja az ásót a földbe, és ütemes mozdulatokkal borítja vissza a jószagú, barna rögöt.

— Hadd ássak egy kicsit — mondom, és már meg is fogom a szerszám izzadt nyelét. Gyorsan és nagyon rosszul ások, de élvezem a mozgást, az izmaim feszülését. Ezalatt a szomszéd leül a fűbe, és komótosan cigarettát pödör magának.

A konyhából kijön a feleségem, és csodálkozó arccal kérdi:

— Mi az, te nem dolgozol?

— De igen — motyogom bűntudatosan —, csak abbahagytam egy kicsit, kell egy kis pihenés... — Megtörlöm izzadt homlokom, sóhajtva bevágom az ásót a földbe, és indulok vissza a szobába. Lefekszem dolgozni. Kinn a diófán csúfondárosan fütyöl a feketerigó.

Most van öt éve, hogy Gádor Béla, a kitűnő humorista, lapunknak egykor főszerkesztője, elhunyt.

BŰNBEESÉS

Mindig érdekelt, hogyan kezdődik. A minap tetten értem. Vasárnap délután volt. Két fiú állt a poharazóban, nyurgán, frissen, harmatosan, szakálluk sem serkent. A pult előtt álldogáltak tétován.

– Villányi kadarka, 12 fokos, ez jó lehet – mondta az egyik. A vezéregyéniség. A másik szemüveget hordott.

Soromra várva, végignéztem a pulton. Sehol se láttam vörösbort a kancsókban. Gyanús lett a két fiú.

– Ne kérjék, mert nem az van benne, ami rá van írva! A kadarka piros – kezdtem az oktatást.

Nem hitték mindjárt, a csaposnőre néztek. Itt ő a hivatalos közeg. Elnéző mosollyal igazolta állításomat.

A két ifjú ezek után határozott léptekkel a pénztárhoz vonult. Azzal kétszer – *fél deci!* – bort kért.

Amit a pénztárosnő erre mondott, nem írom le, merthogy ő is hivatalos közeg.

Megint közbeléptem. Megmagyaráztam, hogy a pálinkából a stampedli, a borból az egy deci a mértékegység Magyarországon.

Felemelték a rendelés mércéjét, megkapták és – fancsali képpel – megitták az egy-egy deci bort.

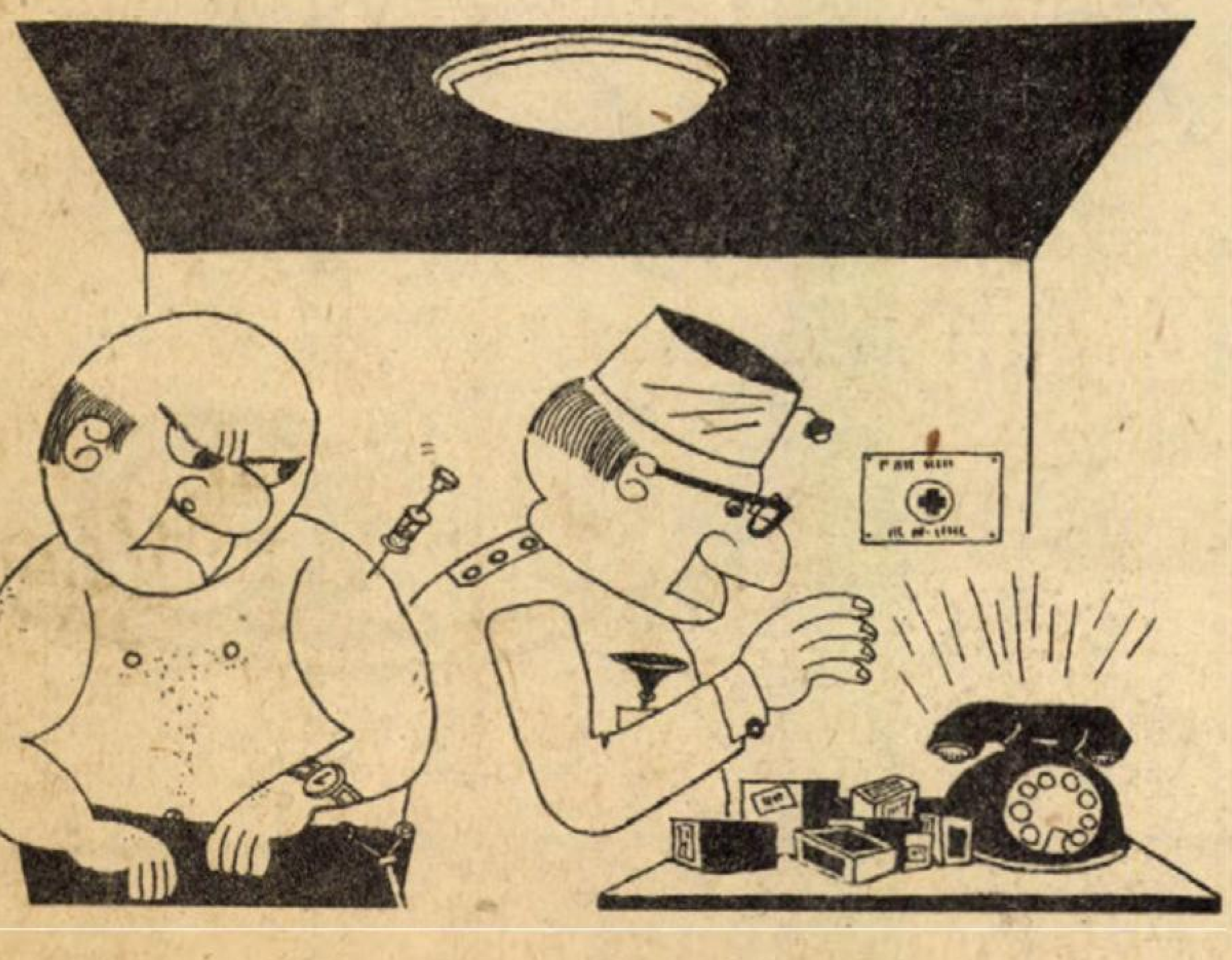
A poharazóban senki sem vette észre, hogy egyszerre két Ádám bűnbeesésének tanúja volt. Éva nélkül, a szőlővel.

Nekem is csak órák múlva jutott eszembe, hogy néhány percre Lucifer voltam.

(csillag)

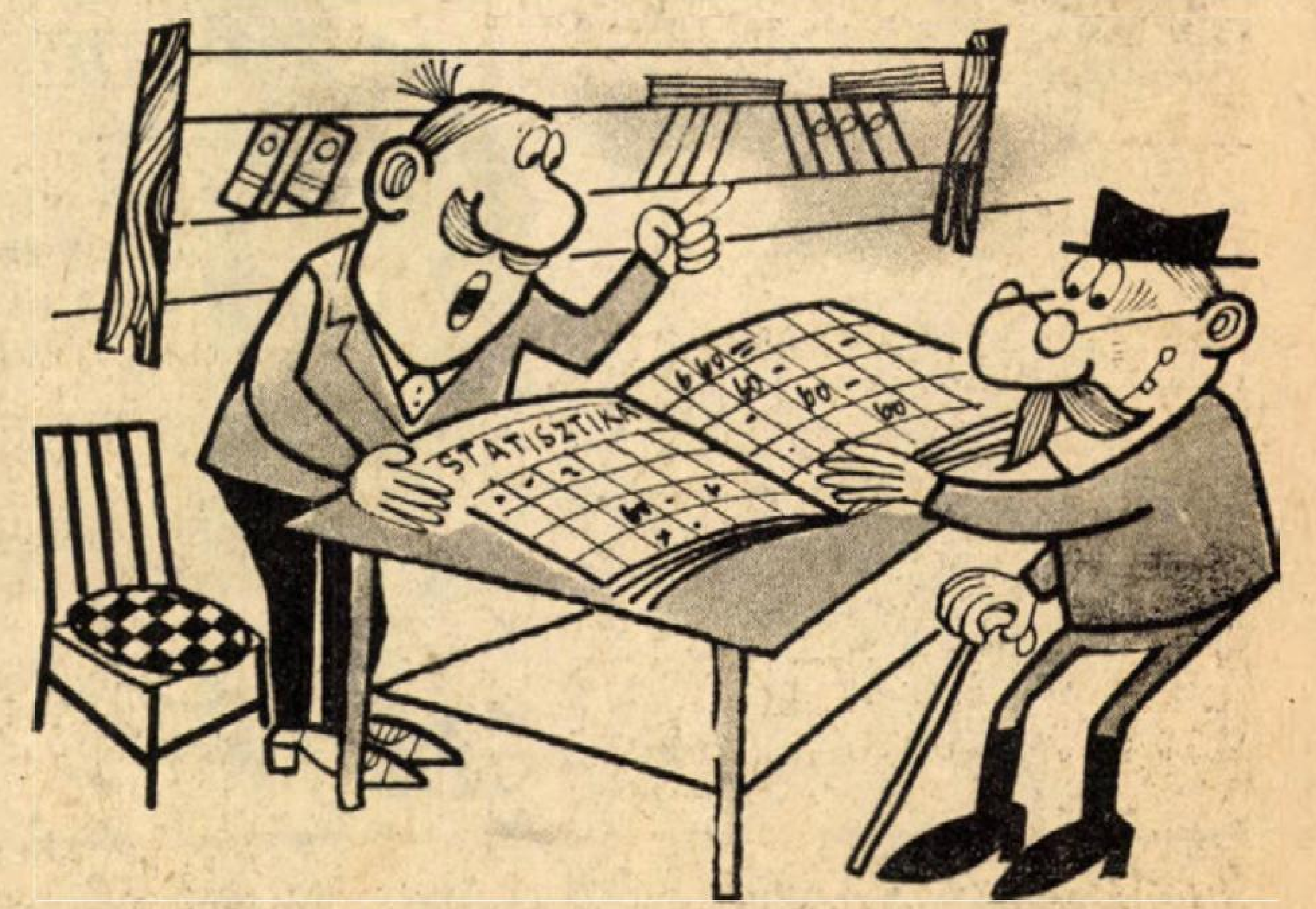

Orvosnál

– Bocsánat, telefon!

Zárszámadás idején

– Ez már beszéd! Hatvan forint lesz egy munkaegység?
– Rossz rubrikát nézel, Mihály. Ez a tagság átlagos életkora.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CITROMÍZŰ MÁLNA

Hazánkban az üdítőitalokat köztudomásúlag színeik jelölik. A málna piros, a bambi narancsszínű, az Utas sárga, a málnagyöngye lila, az erdei bambi bordó. Ez a különös ismertetőjelük. Nemrégiben Szombathelyen jártunk, s ott a Sabaria étteremben a következő élményben volt részünk:

– Öt málna, igenis! – mondta az ifjú pincér, egyet fordult, s már vissza is tért az öt teli pohárral.

– De hiszen ez sárga!

– Igenis, kérem. Sárga málna.

– De a sárga, az citromos!

– Igenis, kérem. Citromízű málna.

Ez a bölcsesség lehengerelt minket, és elálltunk az italok kicseréltetésétől. De miért nem festik pirosra a málnát, mint eddig? Kátrányízű üdítőitalainkat valamiről mégiscsak fel kell ismerni, nem igaz?

d. l.

Madarat tolláról

Barát József rajza

– Elő tudnád keresni az USA vietnami békeakcióinak okmányait?
– Természetesen, csak egy pillanat... Megismerem a puskaporszagáról.

Január 10.

Összevesztem a feleségemmel. Rózsika azt mondta, hogy piszkos gazember vagyok. No persze én sem hagytam magam: megmondtam, hogy ő egy... A szomszédban lakik egy fiatal házaspár, biztos minden szót hallottak. Nem baj, legalább tanulnak a mi esetünkből.

Január 11.

Ismét veszekedés. Rózsika kirohant a folyosóra, és azt üvöltötte, hogy én egy aljas fráter vagyok. Nekem se kellett több, én is kirohantam a folyosóra, és azt ordítottam, hogy Rózsika egy... Jó fél házunk volt: a fél ház kinn állt a folyosón. Engem többször megtapsoltak.

Január 12.

Megvártam Rózsikát a munkahelye előtt, és nagy patáliát csaptam. Sajnos, közben megeredt az eső, de így is elég sokan látták, hallották.

Február 8.

Ma kinn volt nálunk egy újságíró. „Elrontott házasságok” címmel cikksorozatot szeretne indítani. Megkérdezte, hajlandók vagyunk-e interjút adni. Mindketten hajlandók voltunk. Rózsika azt nyilatkozta rólam, hogy én egy rohadt strici vagyok, én pedig elmondtam róla, hogy ő egy... Fotókat is csináltak. Bár a nevünket nem írták ki, sokan felismertek minket... Óriási siker!... Egész nap szólt a telefonunk... Száz darabot vettem az újságból, és szétosztottam az ismerőseim között.

Március 18.

Felléptünk a rádió „Akik pokollá tették egymás életét” című dokumentműsorában. Rózsika a szokásos dolgokat mondta. Én is. Aztán pofozkodtunk a mikrofon előtt. Rózsika le is köpött, de figyelmeztették, hogy ezt majd a „Pocsék házasságok” című tévé-műsorban csinálja.

Az adást másnap délelőtt megismételték.

Április 20.

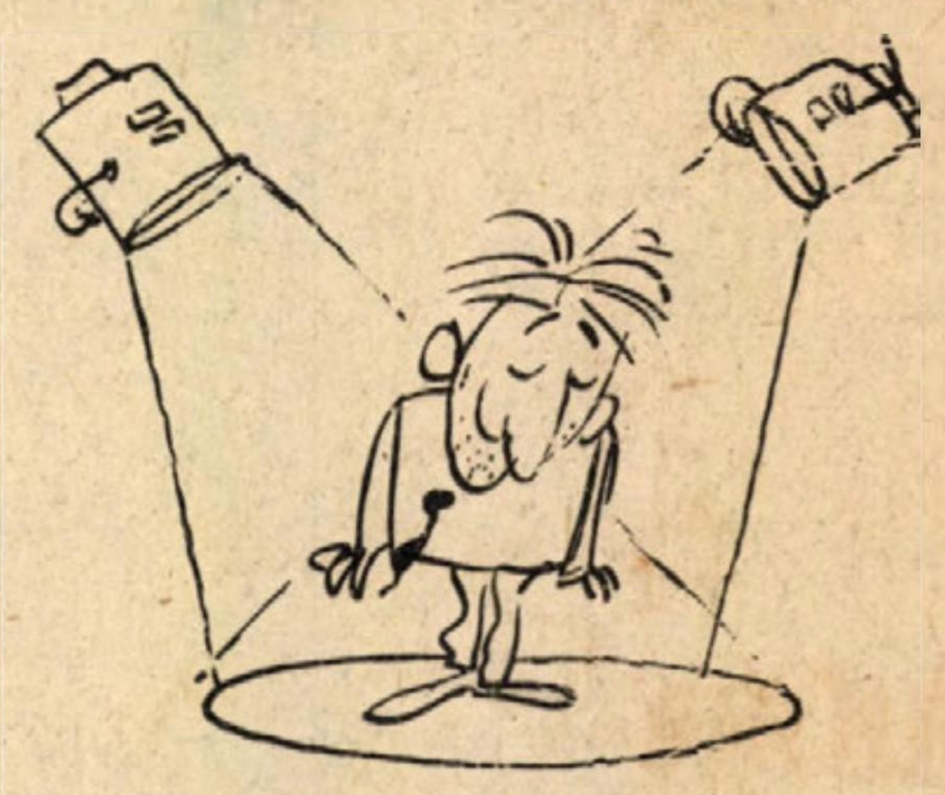
Kinn voltak a filmgyártól. Egy nagyon szimpatikus hölgy elmondotta, hogy filmet szeretne csinálni, amelyben cinema verité módszerrel néhány tróger férjet mutatna be a nagyközönségnek. Kérdezte, hogy részt vennék-e a filmben? Azt feleltem, hogy nagyon szívesen.

Rózsika megpukkadt az irigységtől.

Május 27.

A filmesek egész nap a nyomomban voltak. Lefilmezték azt a jelenetet, amikor ellopom a feleségem pénzét, amikor részegen hentergek az utcán, és amikor éppen megcsalom idős feleségemet egy fiatal leánnyal.

Hédike, akivel megcsaltam a feleségemet, boldog volt, hogy felléphetett a „Tróger férjek”-ben. A filmezés annyira megtetszett neki, hogy bekönyörögte magát a „Romlott leányokkal négyszemközt” produkcióba. A bestia elindult a karrier útján.

Szeptember 10.

A „Tróger férjek” nagy sikert aratott Papalapacapahualpában. Arany töpörtyű díjat kaptunk.

Rózsikával nem lehet bírni. Irigyli a sikereimet.

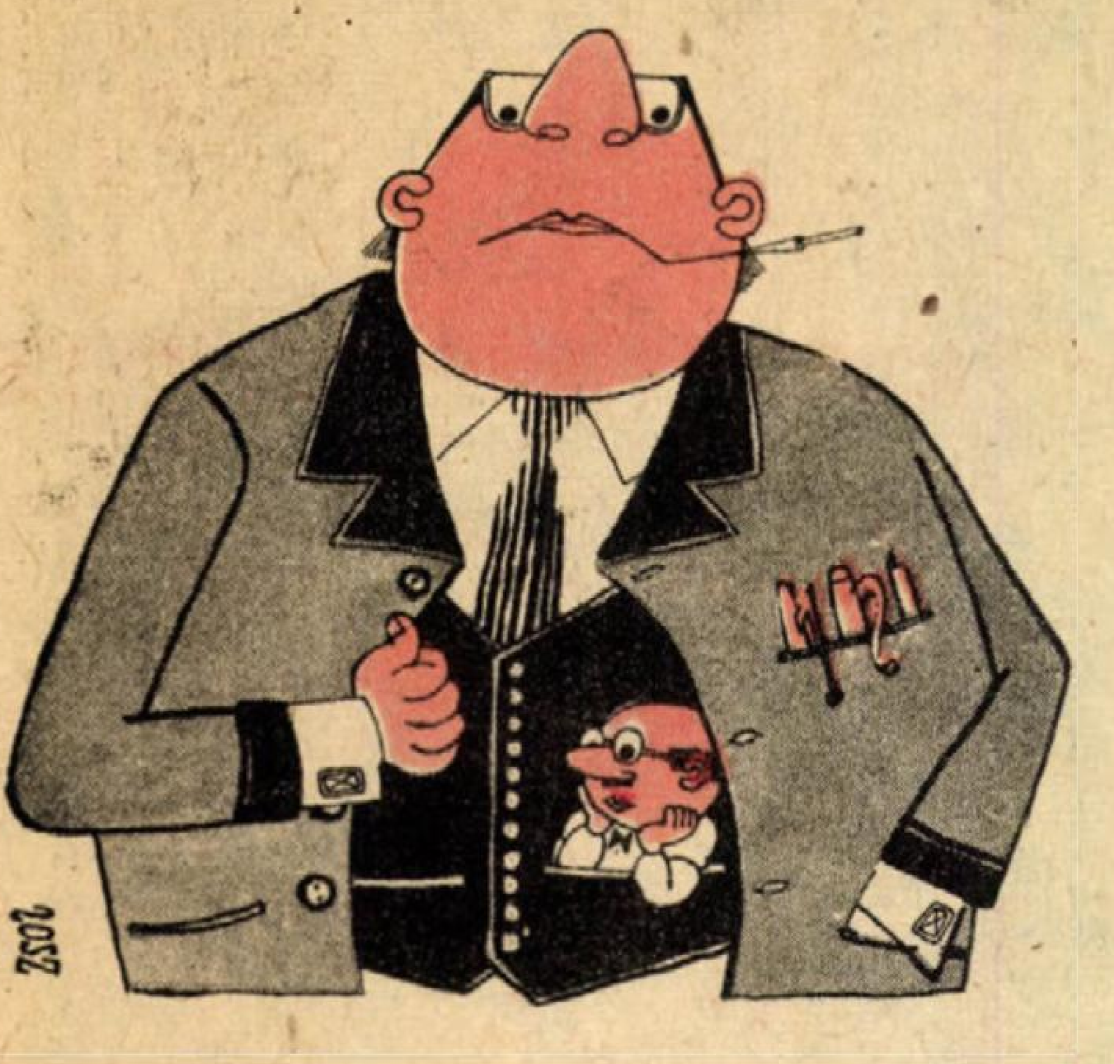
Október 8.

Egy neves külföldi rendező, aki látta a filmemet, és hallott a mi rossz házaséletünkről, elhatározta, hogy színesfilmet készít, amelynek az lesz a címe: „Szereplési viszketegség, avagy az emberi hülyeség határtalan.” Megkérdezte, hogy vállalunk-e szerepet a filmben.

Természetesen vállaltunk.

Mikes György

A főnök bizalmasa

Családi jelenet

– Már megint csupa rúzs az inged! El fogok válni tőled, ha nem veszel mosógépet!

Közérzet

Egy bortermelőnek háromszáz hektoliter boráért ötszázezer forint járt volna. A bort azonban ügyes praktikával értékesebbnek minősítették, és másfélmillió forintot fizettek ki érte a sátoraljaújhelyi Állami Pincegazdaságban. A nagyarányú csalásban a bortermelőn kívül részt vett még a pincegazdaság főmérnöke, egy borászati osztályvezető, egy felvásárlási főelőadó és egy értékesítési osztályvezető. Vagyis éppen azok, akiknek védeniük kellett volna a társadalmi tulajdont. Hagyták magukat megvesztegetni az egymillióból.

Mondhatom, nagy nyugtalansággal és rossz közérzettel olvastam a lapokban erről a nagyszabású csalásról. De aztán mégis nagyon megnyugodtam.

Nem azért nyugodtam meg nagyon, mert sikerült a csalást leleplezni, és a tetteseket letartóztatni, hanem azért nyugodtam meg nagyon, mert arra gondoltam: nem mehet nekünk olyan rosszul, ha már milliós csalások is előfordulnak, méghozzá egy olyan kis vidéki városban, mint amilyen Sátoraljaújhely.

De aztán megint csak nagyon nyugtalan lettem. Éspedig azért lettem nagyon nyugtalan, mert a szóban forgó bortermelőről most, a nyomozás folyamán kiderült, hogy az elmúlt években valóságos kapitalista gazdálkodást folytatott,

volt olyan év is, hogy háromszázötven-négyszázezer forint munkabért fizetett ki a szőlőjét művelő idénymunkásoknak. Már egyedül ez is nyugtalanított! De igazán mégiscsak az nyugtalanított, hogy *ezt eddig ott helyben éveken át senki sem vette észre.*

Továbbá azért lettem méginkább nyugtalan, mert a szóban forgó bortermelő évek óta „Lapisi Szőlőgazdaság" elnevezést és ilyen bélyegzőt használt ügyletei lebonyolítására, s ezzel szocialista jelleget kölcsönzött magángazdaságának. Már egyedül ez is nyugtalanított! De igazán mégiscsak az nyugtalanított, hogy *ezt eddig ott helyben éveken át senki sem vette észre.*

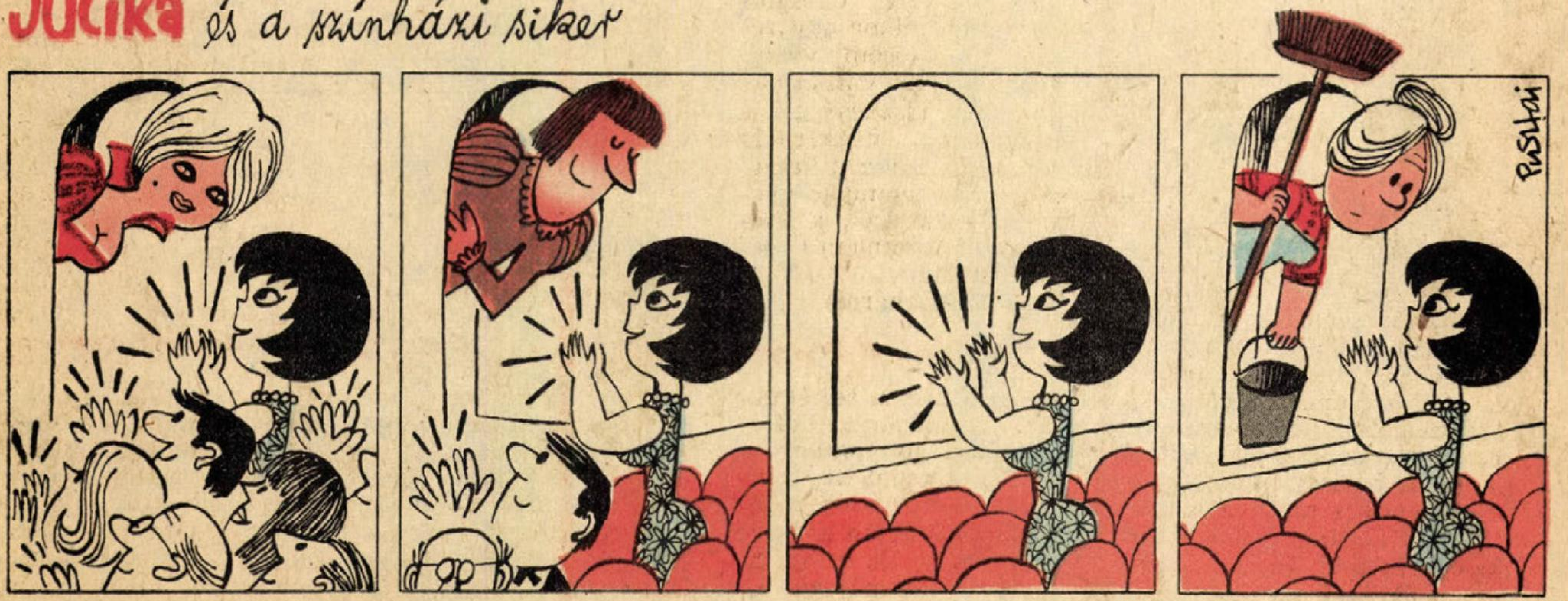
Főleg azonban azért lettem nagyon nyugtalan, mert a szóban forgó bortermelőnek akadt négy olyan cinkosa, akiket meg lehetett vesztegetni, de *ezt ott helyben senki sem vette észre,* és az Állami Pincegazdaságok budapesti központjának kellett a feljelentést megtennie, hogy a rendőrség a csalást leleplezhesse.

De a legnyugtalanabb mégiscsak azért lettem, mert arra gondoltam, hogy ha a budapesti központ sem vett volna észre semmit, akkor a szóban forgó bortermelő a magyar államtól kicsalt egymillió forintból nemcsak úgy élt volna cinkosaival együtt, mint Marci Hevesen, hanem az idei bortermelésével megint lefölözött volna a magyar államtól újabb egymilliót. Nagyon megnyugtat, hogy ezt megtakarítottuk. De azért én mégis nagyon nyugtalan vagyok . . .

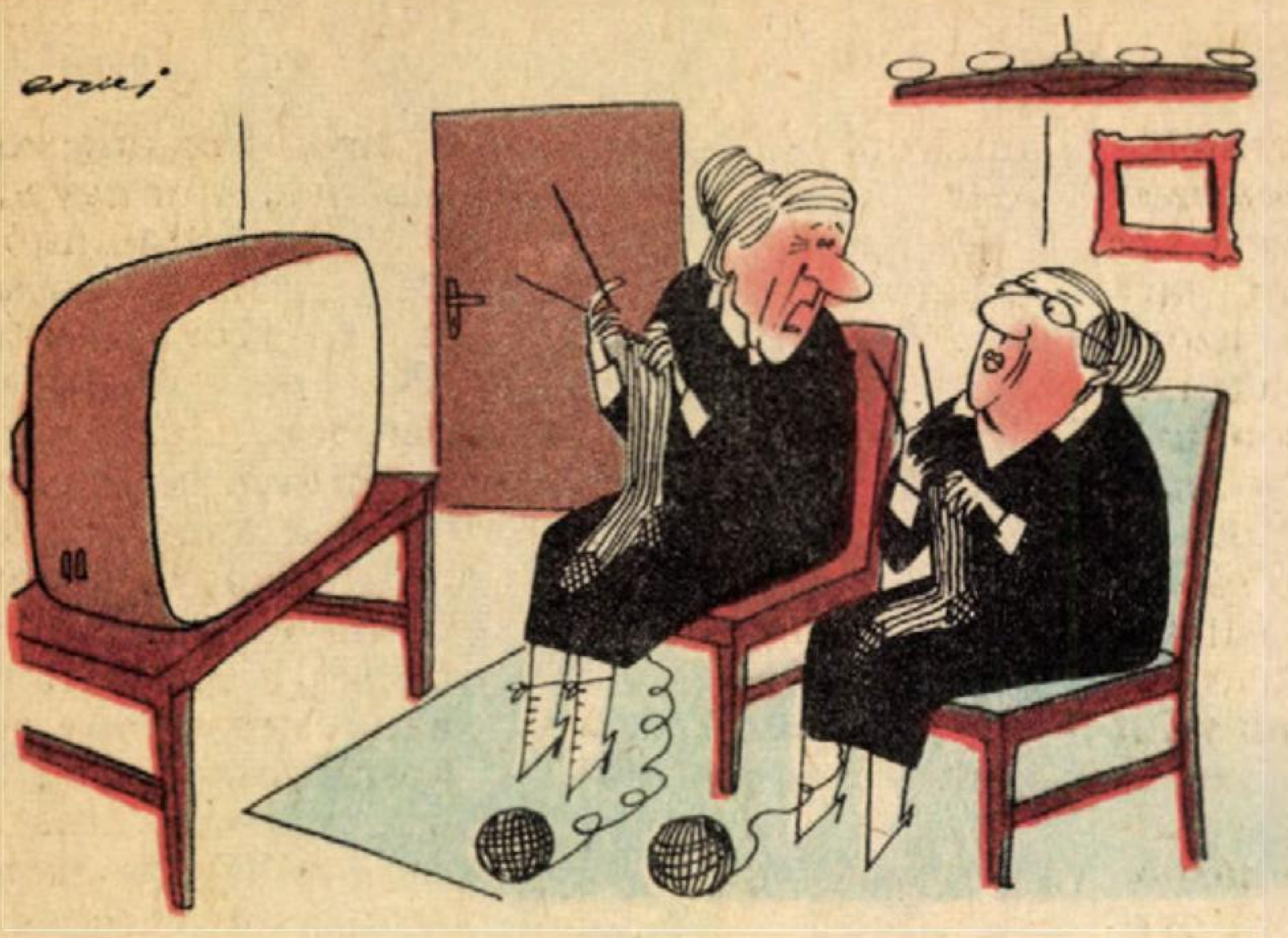
Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és a színházi siker

Unalmas téli esték

– Alig várom már a tavaszt, hogy meginduljon a focibajnokság . . .

Gyakori jelenség

– Maguknál miért volt most katonai puccs?
– Nem akarunk kimaradni a divat-áramlatból.

Vigyázat, lavina!

LÉGPÁRNÁS BEVÁSÁRLÓKOSÁR

Angliában már légpárnás bevásárlókosarat gyártanak. A dúsan megrakott kosár a levegőben lebeg, s a nyelénél fogva kormányozható. A legközelebbi típus nyilván a beszélő kosár lesz, amely felhívja a háziasszony figyelmét bizonyos további vásárlandó cikkekre, majd önállóan hazarepül. Fontos, hogy ne találkozzék közben egy másik légpárnás beszélő kosárral, mert elcsevegik az időt.

OLASZORSZÁGI ANZIKSZ

Azoknak a honfitársaimnak, akik netalántán még nem jártak Olaszországban, adok egy jó tanácsot. Ha bármit vásárolni óhajtanak, először is tudakolják meg, hogy a kívánt áru-

cikk mibe kerül, majd pedig határozottan jelentsék ki, hogy „Molto káro!", ami annyit jelent, hogy nagyon drága. Garantálom, legtöbb esetben némi árengedmény fogja honorálni fáradozásukat.

Én két hét alatt eléggé belejöttem a dologba. Például, amikor egy római ismerősöm végigkalauzolt a Vatikánon, és némi büszkeséggel a hangjában, megkérdezte, hogy mi a véleményem Michelangelo gyönyörű szobráról, a Pietáról, önkéntelenül ezt válaszoltam:

— Molto káro!

*

Egyik este a sejtelmesen kivilágított Colosseumban merengtem az antik birodalom romjain, amikor hozzám lépett egy huligán külsejű fiatalember, és ötven lírát kért belépőjegy címén. Mivel erősen szélhámosság-szaga volt a dolognak, eltökéltem, hogy egy fityinget sem fizetek. Hetven dollárból nem lehet flancolni. Sajnálkozva széttártam a karjaimat, ami a világ összes nyelvén cirka ugyanazt jelenti: Pillanatnyilag aligha áll módomban foglalkozni az üggyel!

A fiatalember nem erőszakoskodott, hanem udvariasan jó éjszakát kívánt, és tovább ment kuncsaftokat keresni. Tanulhatnának tőle modort a pesti huligánok!

*

Nyugaton irtó divatosak mostanság az úgynevezett ügynök-filmek. Persze, nehogy afféle jámbor kereskedelmi ügynököcskékre tessék gondolni, mint amilyen Miller örökbecsű alkotásában, „Az ügynök halálá"-ban szerepel, hanem tagbaszakadt titkosügynökökre, akik az angol

vagy az amerikai kémszervezet keretében fejtik ki áldásos tevékenységüket.

Az ilyen titkos ügynököt a halált megvető bátorságáról, valamint a személyi számáról lehet felismerni. Amikor Rómában jártam, egyik reggel direkt kiírtam a moziműsorból az aznap látható ügynökök fedőneveit. Íme:

002
007
077
Z55

A számos ügynök közül James Bond (a 007-es számú) a legnépszerűbb. Az ő képét nemcsak a filmszínházak homlokzatán és a képes maga-

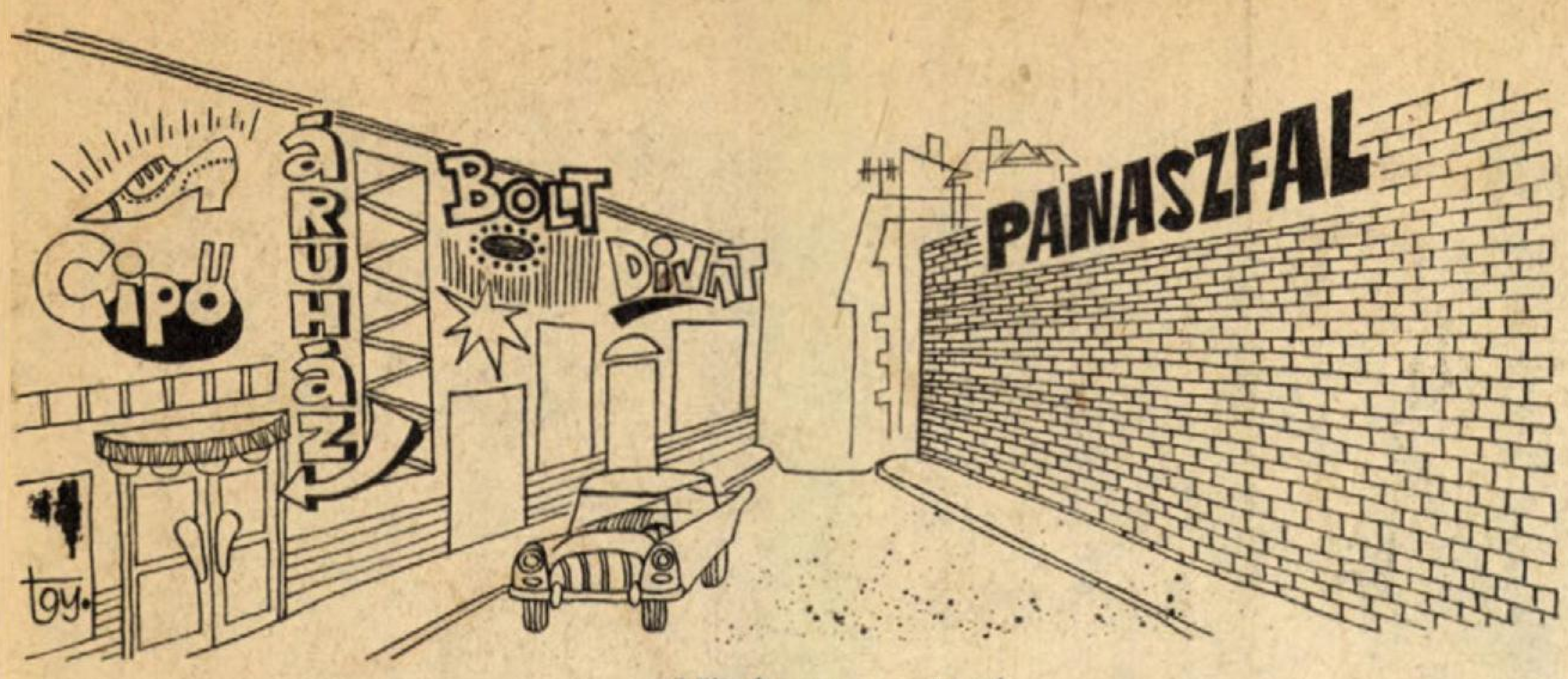
zinokban lehet folyton látni, hanem még a játéküzletekben is. Tudniillik, kapható egy humanizmusra nevelő játék, a „KIS ÜGYNÖK", amely komplett James Bond-felszerelést tartalmaz. Úgy mint:

2 tojásgránátot,
1 pár legmodernebb bilincset,
1 rugós tőrt,
1 hangtompító pisztolyt,
1 távcsövet,
1 kém-fényképezőgépet.

Igazán kíváncsi volnék rá, vajon az ügynök-film és ügynök-játék dömping befolyásolja-e a fiatalok pályaválasztását, szóval, hogy van-e túljelentkezés odakint a kémiskolákra?

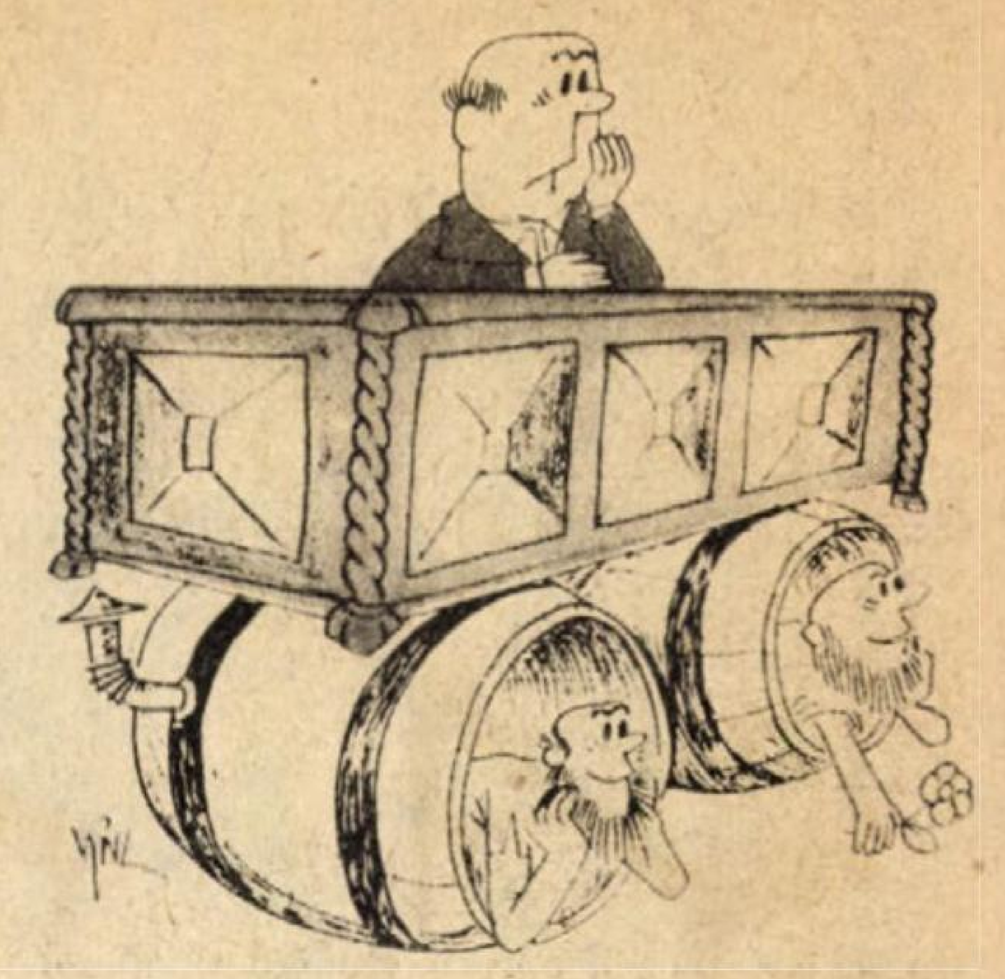
Dalmáth Ferenc

Újítási javaslat

Mindent a vevőért!

Filozófiai tanszék

SZEREPOSZTÁS

A Televízió főközpontjának egyik kis szobájában sűrű cigarettafüst gomolygott. Négyen ültek a kényelmetlen székeken: az író, a szerkesztő, a rendező s végül a gazdasági szakember. A szerkesztő kért szót:

– Nagy örömmel üdvözlöm Sallang Tivadar rendkívül izgalmas tévé-játékát. A forgatókönyv kitűnő. Magyar bűnügyi filmen ilyen feszült, izgalmas cselekményt még nem láttunk. Javaslom: kezdjünk hozzá a munkához!

A rendező lángoló tekintettel kiáltotta:

– Csak annyit mondhatok, egészen kitűnő ez az írás. Beszéljük meg a szereposztást. Kivel játszassuk Réz Gáspárt, a mesterdetektívet, és ki alakítsa a félelmetes gyilkost?

– A mesterdetektív legyen talán Zemplényi László. Remek színész. A közönség is szereti – mondta a szerkesztő.

A gazdasági vezető újabb cigarettára gyújtott:

– Elfogadom Zemplényi Lászlót. Szerencsére elég alacsony a gázsija. A gyilkosnak javasolom Széppataki Tamást. Örül, ha játszhat. Kevés pénzzel is beéri.

– Tehát a nyitó képsor után egy modern garszon lakópalota lépcsőházát látjuk – folytatta a rendező, felnyitva a forgatókönyvet. – Feltűrt gallérú férfi, mélyen szemébe húzott kalappal oson fel a lépcsőn. Sikoltás, majd félelmetes csend. A házmester éppen szemetet szed, és felfedezi a gyilkosságot. Megöltek egy huszonkét éves szépasszonyt. A házmester azonnal bezárja a kaput. A feltűrt gallérú férfi menekül. Az esőcsatornán át felkúszik a háztetőre...

– Ez nem fog menni – mondta gondterhelten a szerkesztő. – Zemplényi Laci nem tud felmászni egy esőcsatornán.

– Akkor esetleg kötélen leereszkedhet – javasolta Sallang Tivadar, az író.

– Megbolondult? Zemplényi nem fog az ő nyolcvanöt kilójával kötélen mászkálni! – kiáltott dühösen a rendező. – De lehetne ott egy tűzoltólétra.

– Ez elfogadhatónak látszik, ha legfeljebb nyolcvan forintért kölcsönzik a létrát – mondta a gazdasági vezető.

– Réz Gáspár, a mesterdetektív éppen a házban van látogatóban szamárköhögéses öccsénél.

– Ez reálisnak látszik.

– Szóval Réz Gáspár üldözni kezdi a gyilkost. Egyetlen ugrással átveti magát a kerítésen.

– Ez nem fog menni! Mert Széppataki Tamás nem tud átugrani egy kerítésen. Már az iskolában fel volt mentve tornából – legyintett a szerkesztő.

– Véletlenül van ott egy zsámoly, és annak segítségével átlép a kerítésen. Eszeveszett hajsza kezdődik az utcán. A gyilkos beugrik egy üresen álló autóba. Gázt ad. A detektív motorral utána.

– Sajnos, ez sem megy – mondta a szerkesztő – Zemplényi László fél a motortól.

– Akkor menjen biciklin.

– Biciklin szédül.

– Akkor a szomszéd kórház előtt áll egy tolókocsi. Beugrik, és indul az eszeveszett hajsza az utcán.

– Megálljunk! Hirtelen gyors fejszámolást csináltam. A külső felvétel sokba kerül. Az üldözéssel ne menjünk ki az utcára. Maradjunk házon belül! – szögezte le határozottan a gazdasági vezető.

– Rendben van. A gyilkos felrohan a harmadik emeletre...

– Az sok lesz. Széppataki nem bírja a lépcsőket. Történjen a bűntény földszintes házban.

– Kérem, ez rettenetes! Én egy izgalmas bűnügyi játékot írtam. Mi lesz belőle?! – zokogott fel Sallang Tivadar.

– Mit csináljunk, ha színészeink rendkívül tehetségesek, de testkultúrájuk hiányos. Kicsit kényelmesek – tárta szét karjait a rendező.

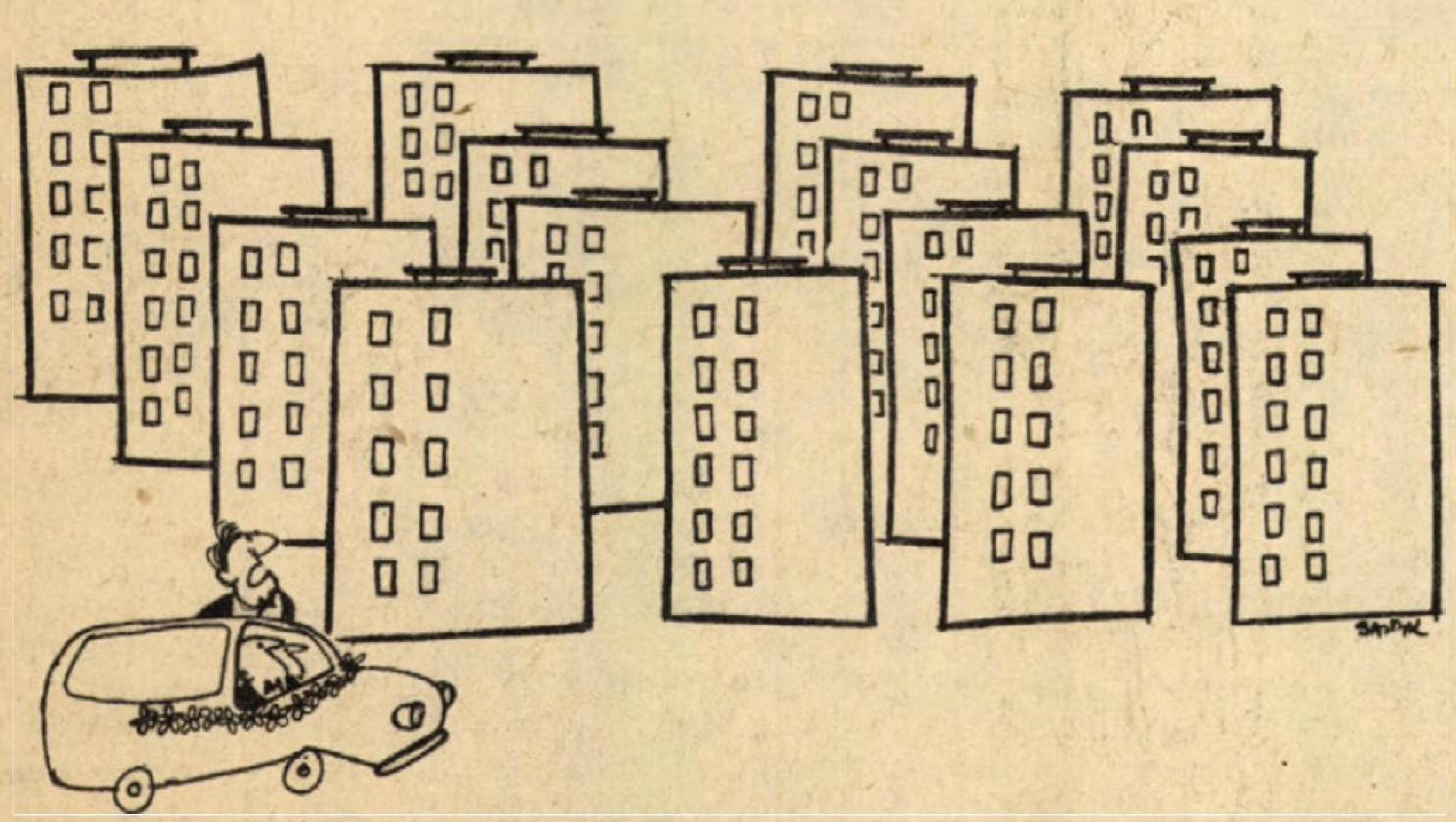
– Én láttam a moziban a „Fantomas"-t. Nemcsak jó színész, hanem remek akrobata is ez a Jean Marais – dadogta lelkesen Sallang. – Hívjuk meg őt a főszerepre.

– Jöhet. Napi százötven forint gázsit tudunk neki fizetni – mondta engedékenyen a gazdasági vezető.

– Félek, hogy egy bukfenc is többe van neki – legyintett keserűen az író.

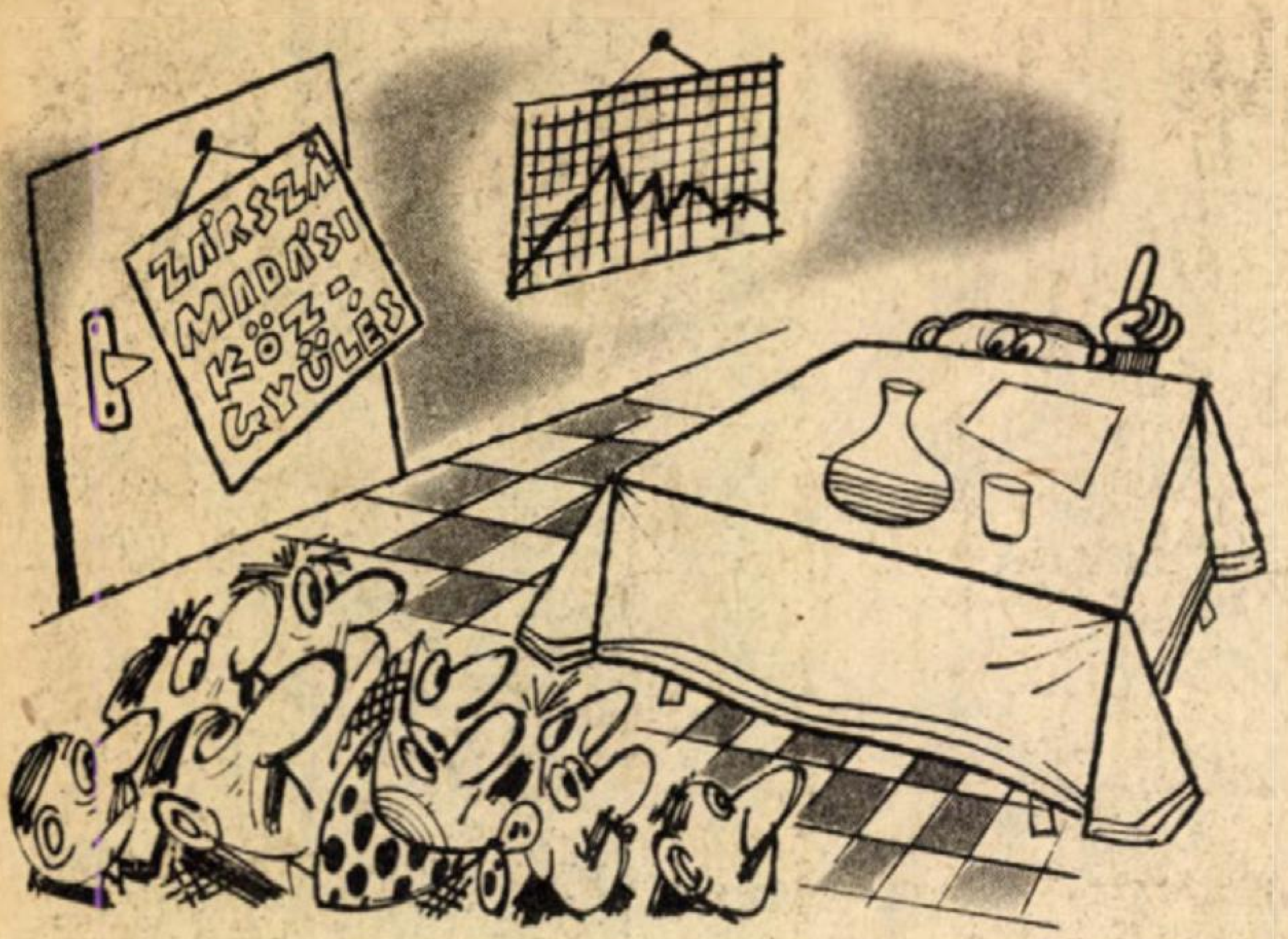
Galambos Szilveszter

Új lakótelep

– Te jó ég! Melyikben is lakik a menyasszonyom?

Aggasztó előjel

– És most bejelentem, hogy mennyit osztunk . . .

Új érv

– Tudod te, fiacskám, hogy milyen probléma világszerte a szabadidő helyes kihasználása?

Közmondások nemzetközisége

„Két madarat egy kővel!" – mondta az angol rádió egyik politikai hírmagyarázója a minap, mivel világszerte szeretik közmondásokkal fűszerezni a politikai előadásokat. Nálunk is megvan ennek a közmondásnak a megfelelője, de nem madárral, hanem – kis nemzet lévén – léggyel. „Két legyet egy csapásra!" – mondja a magyar, bizonyítva, hogy ugyanazt a gondolatot szerényebb eszközökkel is ki lehet fejezni.

A nemzeti sajátosságokat kidomborító hasonlatosság felkeltette az érdeklődésemet, és elhatároztam, hogy felkutatom a különböző népek közmondásai között a „két legyet egy csapásra" rokonait. A megfelelő szervektől megkaptam a szükséges támogatást, s ezúton mondok köszönetet a Kulturális Kapcsolatok Intézetének, az UNESCO-nak és az ENSZ Gyámsági és Közmondásügyi Bizottságának a felbecsülhetetlen értékű segítségért. Gyűjtésem eredményeképpen a következő országokban sikerült a nép ajkán fellelnem az említett közmondás rokonértelmű megfelelőjét:

Grönland: Két fókát egy szigonnyal.

Spanyolország: Két bikát egy pikadorral.

Dél-Amerika: Két puccsot egy tábornokkal.

Lappföld: Két szánkót egy kutyával.

NSZK: Két nácit egy rehabilitációval.

Ausztrália: Két kengurut egy zsebben.

Finnország: Két szaunát egy gőzzel.

Mexikó: Két esőt egy istennel.

Norvégia: Két fjordot egy csónakkal.

Guatemala: Két banánt egy harapásra.

Bulgária: Két Matuzsálemet egy joghurttal.

Skócia: Két esküvőt egy pennyvel.

Svájc: Két órát egy kakukkal.

Monaco: Két zsetont egy herceggel.

Svédország: Két háborút egy semlegességgel.

Szovjetunió: Két szputnyikot egy rakétával.

India: Két kobrát egy furulyával.

Andorra: Két lakost egy tömegben.

Japán: Két gésát egy teával.

Brazília: Két virrasztást egy kávéval.

Hollandia: Két papucsot egy fából.

Egyiptom: Két piramist egy prospektuson.

Antarktisz: Két jeget egy fagyásra.

Érdekes megjegyezni különben, hogy a szóban forgó közmondás idehaza némi változáson ment keresztül. A légycsapási munkafolyamat átszervezése következtében ugyanis a közmondás szövege így módosult: „Egy legyet két csapásra!"

Feleki László

A csókról

Vannak esztendők amikor
egy kis csókért elgyalogol
az ember a felvégre

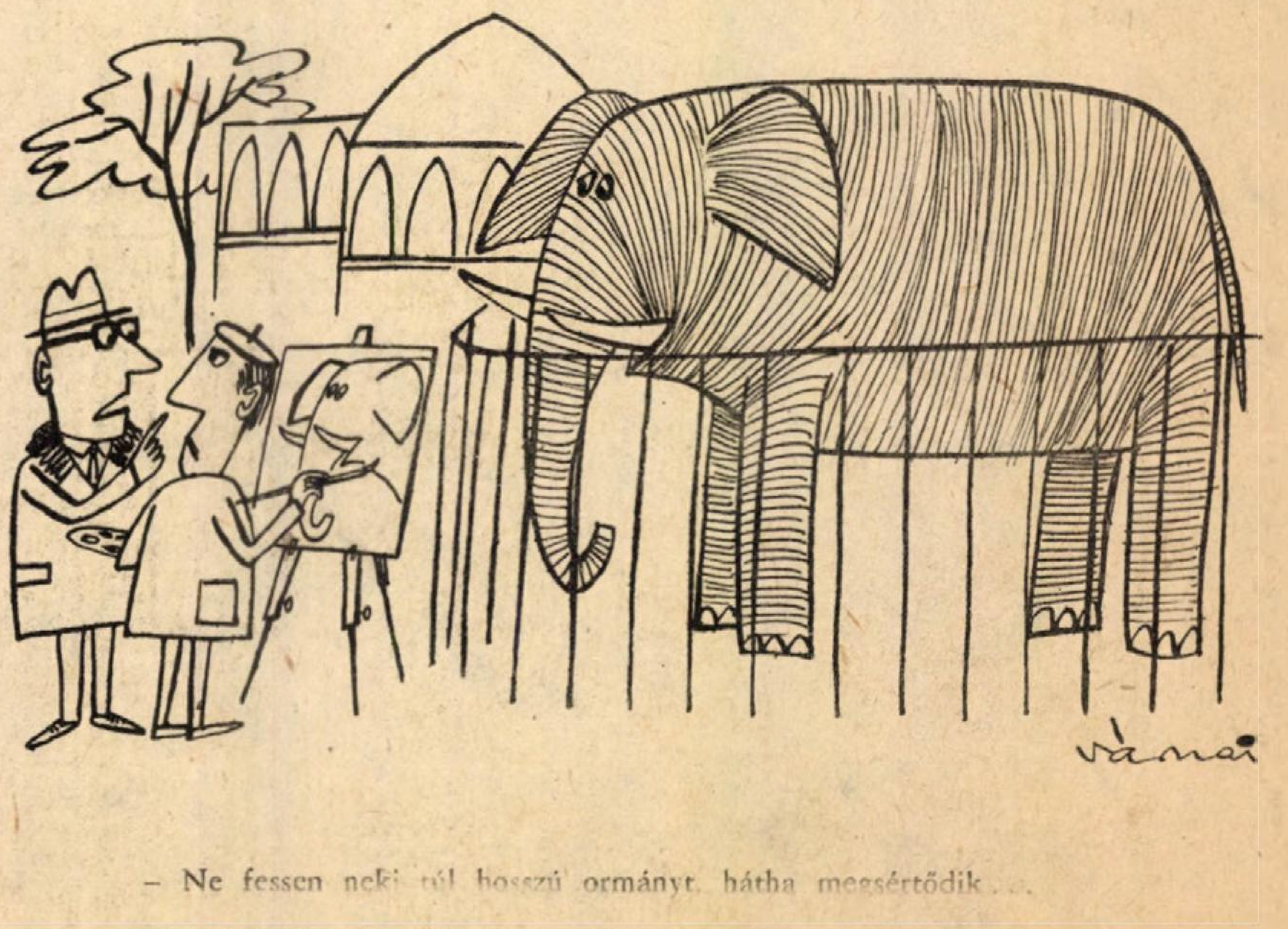
s jönnek esztendők amikor
az ember egy közel bokor
mögé se menne érte.

Majd megbánjuk a föld alatt:
igazolatlan mind a nap
amikor nem szerettünk.

Név! Karrier! Pénz! – Ne bomolj!
A csók az egyetlen komoly,
mit a jövőért tettünk.

Török Rezső

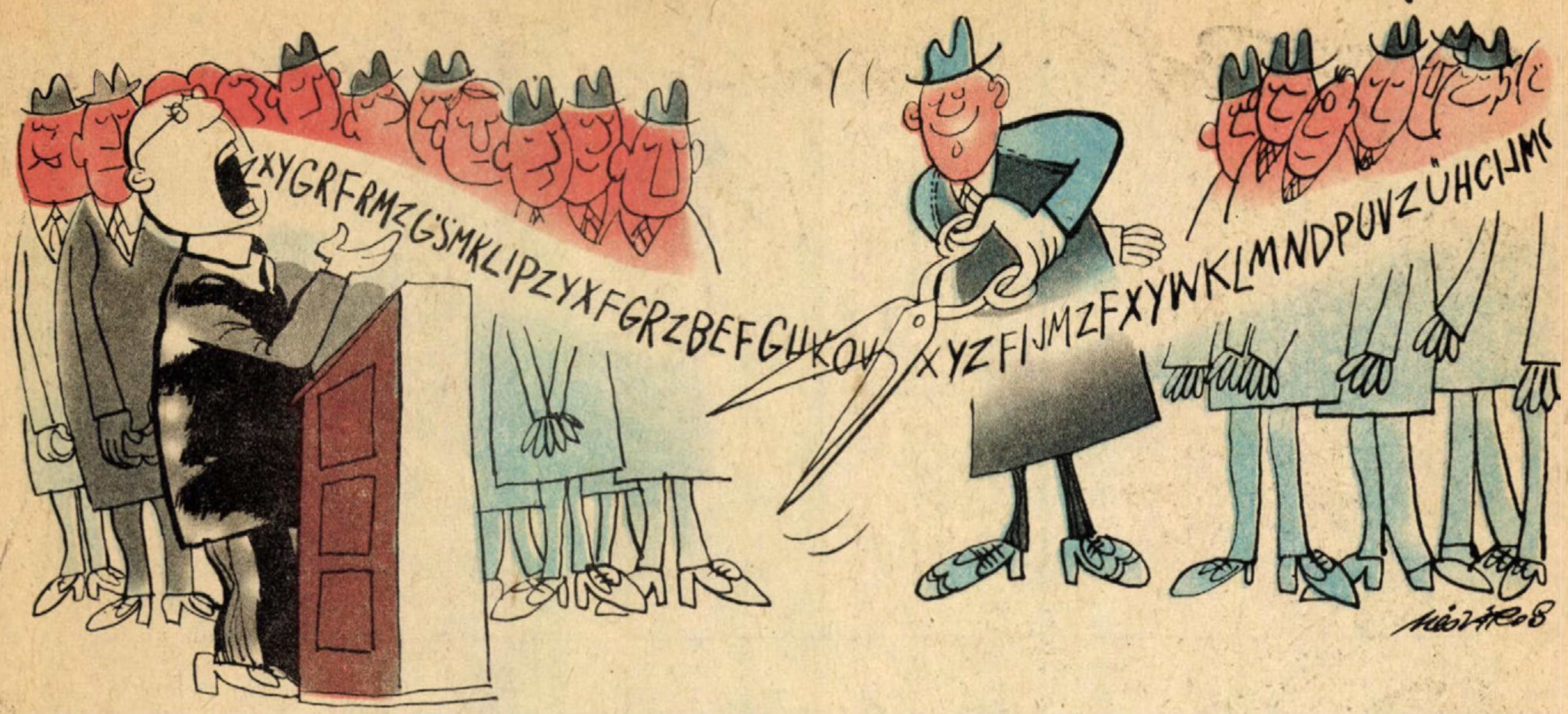
Érzékeny modell

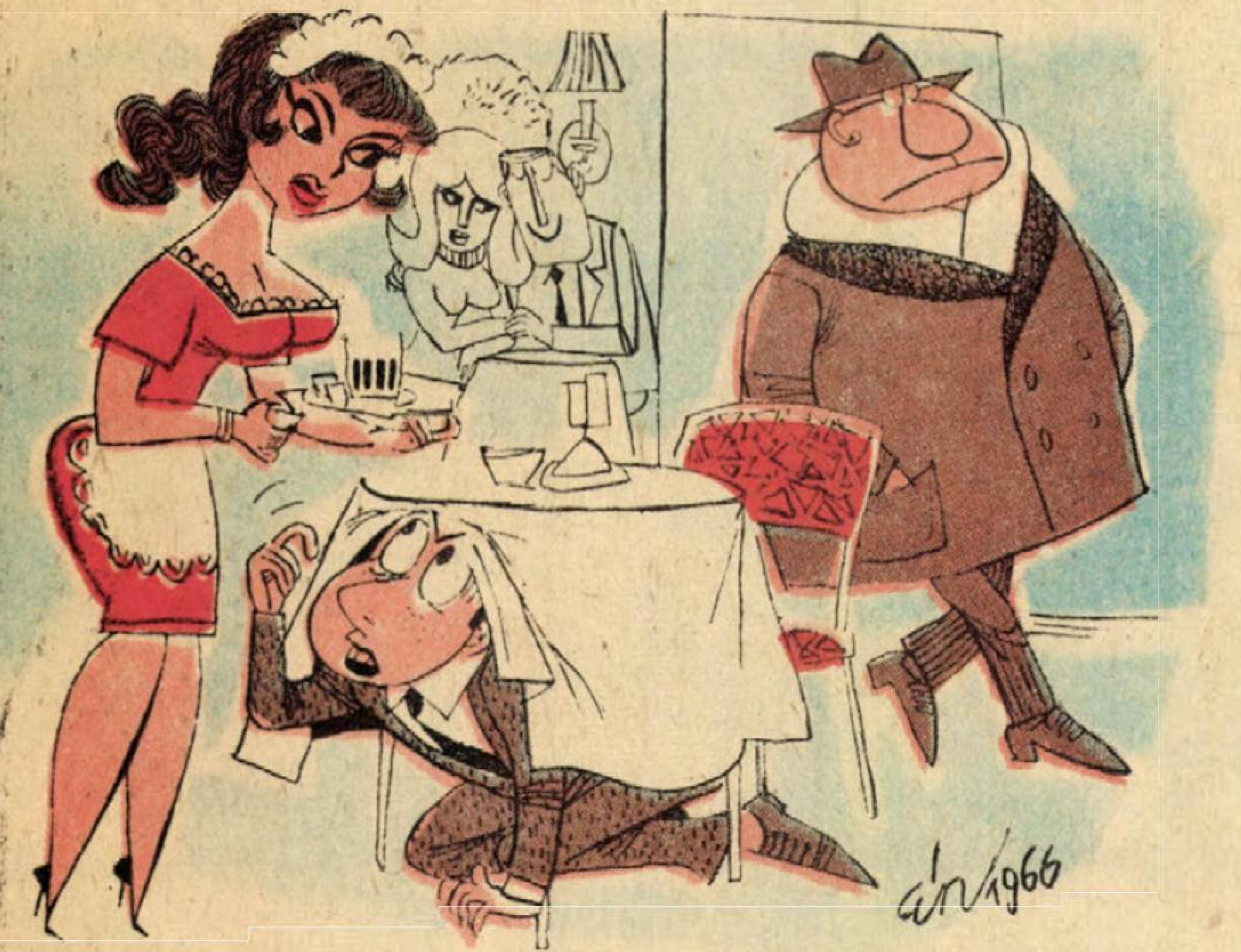
– Ne fessen neki túl hosszú ormányt, hátha megsértődik . . .

Ünnepélyes átadás

Mészáros András rajza

Munkaidőben

– Ide legyen szíves a feketét! Itt a főnököm!

Javakorbeli szövetkezet

– Mi ez a nagy dínom-dánom, kedves bátyám?
– Nem látja? Csoportos aranylakodalmat tartunk!

Összetartó brigád

MINDENFÉLE

A nagy nevelők abból indulnak ki, hogy az ember megszelídíthető.

*

Reméljük, hogy az ember megéri saját jövőjét.

*

Minél szerényebb az ember, annál csodálatosabb a világ.

*

Ahol a józan ész véget ér, kezdődik az indulat.

*

Minden lakott bolygón más a történelmi helyzet. Van, ahol még csak a római birodalomnál tartanak.

F. L.

SZŰR-SZABÓ: Pályaválasztási tanácsadó

KEDVES LUDAS!

Az Esti Hírlap január 4-i számában olvastam, hogy a lottó 51. játékhetének szelvényeire kisorsolt négy pesti lakást vidéki fogadó nyerte, s ez a lap cikkírójának nem tetszett. Idézem: „Ne szervezze a Sportfogadási és Lottóigazgatóság a fővárosba költözést!... Sorsoljanak öröklakásokat, de a vidékieknek vidéken."

Szerintem a lottó pontosan abszolút kötetlensége és a Fortuna kiszámíthatatlan kegye miatt ilyen népszerű! Ám, ha különbséget kívánunk tenni pesti és vidéki fogadó között, akkor ez ne csak a lakásokra terjedjen ki, hanem az egyéb nyereményekre is! Javaslom tehát, hogy a január havi tárgynyeremények listáját – az Esti Hírlap szellemében – így állítsák össze:

Lehel hűtőszekrény – vagy bárhol leásható jégverem.

Mosógép és centrifuga – vagy mosópad mosófával, cölöpökkel és szárítókötéllel.

Éléskamra utalvány – vagy öt darab választási malac.

Villanytűzhely – vagy búboskemence, kuckóval.

V. J.
Bp., XI., Csóka u.

Tizennyolc éves technikus vagyok. Feleségül szeretnék venni egy ifjú hajadont, azonban a zord atya hallani sem akar a dologról. Elhatároztuk, hogy Gretna Greenbe megyünk. De! A Népszava január 7-i számában olvasom, hogy a kovács (megjegyzem: pofátlanul) felemelte az esketési díjat 14 shillingről 1 font 15 shillingre. Ugyanakkor a Nők Lapja december 25-i számában közlik, hogy 1940. július 1. óta nem köthető házasság a kovácsműhelyben. Most itt állunk tanácstalanul. Lehet vagy nem lehet?

H. P.
Budapest

Orvosbarátaimmal együtt, nagy derültséggel olvastam az „Autó-Motor" január 6-i számában, hogy „Az autóallergia volt a fő témája a Korányi Sándor Társaság III. nagygyűlésének... Többek között sorra vették azokat a betegségcsoportokat, amelyeknek kialakulásában az autóallergia szerepet játszik."

Nagyon érdekelne bennünket ez az új betegség! Az említett vándorgyűlésen ugyanis az autoallergiáról volt szó, amelynek csak annyi köze van az autóhoz, pontosabban az automobilhoz, hogy a két szó – görög eredetű – előtagja azonos.

Dr. K. I. igazgató-főorvos
Budapest

A Ludas miskolci riportjából kimaradt a város lakosságának egyik „égető" problémája: az NB I-be felkerült csapatunknak, a DVTK-nak nincs emblémája! Hogy menjünk neki enélkül a tavaszi futballszezonnak?!

Gy. D. gimn. tanuló
és sok más Diósgyőr-szurkoló

Csodatevő szerelem

A revizor ajkán inkvizítori mosoly játszadozott, amint lassan becsukta jegyzőfüzetét, és az íróasztal mögött ülő molett férfiú szemébe nézett.

— Mutatós kis bűnlajstrom, ugyebár? — kérdezte rövid szünet után. — Elismerem, önmagában egyik sem jelentős ügy, de sok kicsi sokra megy. A központnak szóló írásbeli jelentésemben hasonló részletességgel térek ki majd az önöknél tapasztalt ügyviteli szabálytalanságokra. Félek, hogy néhányan nagyon meg fogják ütni a bokájukat.

Boravecz Emil, a „Sic itur ad astra” kisipari termelőszövetkezet elnöke, bánatosan felsóhajtott. Megtörölte verejtékező homlokát, és már bele is kezdett volna valami alkalmi védőbeszédbe, amikor nyílott az ajtó, és fehér munkaköpenyben, dossziéval a hóna alatt, egy feltűnően csinos nő lépett be a szobába. Karcsú, formás termet, fitos orr, ábrándos tengerzöld szemek, vállra omló szőke hajzuhatag. Az elragadó ifjú hölgy Boraveczhez libegett, kiscica módjára az ölébe kuporodott, pofiját az elnök borostás állához dörgölte.

— Mókuskám — dorombolta —, írd alá, légy szíves, a bérlistát...

Az elnök rezzenéstelen arccal, a zavar legparányibb jele nélkül vette elő golyóstollát, firkantotta nevét a jegyzék aljára. Aztán bájos munkatársát gyengéden, de határozottan leemelte a térdéről, és intett neki, hogy távozzék.

A szőke tündér már indult volna, amikor pillantása a hüledező revizorra esett. Boldog kis sikollyal lépett hozzá, két tenyere közé fogta az elámult fejet.

— Tudod, mókuci, hogy szemüveg nélkül még sokkal jobban tetszel nekem? — csicseregte. Válaszra sem várva,' szenvedélyesen szájon csókolta a revizort, és kisurrant a szobából.

— Mi... mi volt ez?! Ki volt ez? — kapkodott levegő után a revizor.

— Kovál Teréz kartársnő. A bérszámfejtésen dolgozik. De visszatérve az ön által szabálytalannak minősített...

— Bocsásson meg — szakította félbe a másik —, bár nekem csak az adminisztrációs ügyvitel ellenőrzése a feladatom, mégsem hunyhatok szemet a felett a Sodoma és Gomorrha felett, ami önöknél munkaidő alatt tombol. Ez a Kovál Teréz...

Az elnök legyintett.

— Ne aggódjék, Terike kitűnően dolgozik, pontos, szorgalmas, fegyelmezett, és egyáltalán nem afféle könnyű nőcske, mint amilyennek maga gondolja.

— Hisz épp az imént?!...

— Klinikai eset. Szerelmi vakság. Amióta szerelmes szegényke, se lát, se hall. Pontosabban: hallucinál. Arról van szó nála, hogy minden férfiban a vőlegényét látja, és számára ilyenkor megszűnik a környező világ. Tapasztalhatta az előbb, hogy először velem viselkedett úgy, mintha kettesben lenne a szerelmesével, azután pedig magával.

— De hát ebből a legkínosabb szituációk keletkezhetnek?!

— Ugyan, nem olyan tragikus a helyzet. Két hét múlva lesz az esküvője, a főkönyvelőnk veszi el. Az orvosok szerint akkor majd egyketőre kigyógyul a kényszerképzeteiből.

— Különös, rendkívül különös! — mormogta a revizor, miközben bekapcsolta aktatáskáját. — Szinte hihetetlen. Minden férfiban a vőlegényét látja! Ilyesmi is csak az életben fordulhat elő...

Felállt, vette a kabátját, kezet nyújtott Boraveczнek, és még távozás közben is fejcsóválva dünnyögte:

— Hogy mik vannak?! Hogy mit tesz a szerelem?!

Amint kilépett az ajtón, az elnök felpattant a székéről, és izgatottan kezdett futkározni a szobában. Körbe-körbe. És az óráját nézte minduntalan.

Végre halk kopogtatás.

— Tessék!

A küszöbön Kovál Teréz kartársnő állt. Szerényen, de öntudatosan. Mint a katona, aki derekasan teljesített egy harci feladatot.

— Nos? — lépett hozzá Boravecz. — A szokásos módon történt minden?

— Természetesen — bólintott a lány. — Az ürge kihívatott a folyosóra, én a nyakába ugrottam, ő pedig felírt egy címet, hogy este nyolcra oda vár.

— Pompás! — dörzsölte össze kezeit elégedetten az elnök. — Magácska persze pontosan ott is lesz nyolckor a megadott címen?

— Ott leszek, elnök kartárs. A főkönyvelő kartárssal együtt. Majd ők ketten szépen tisztázzák egymással, hogy mi kerüljön bele a központnak küldendő revizori jelentésbe.

Kürti András

GÁZLÁNG

Október közepén vásároltam az Otthon Áruházban egy gázkályhát, potom 2500-ért. Egy maszek szerelő beszerelte potom 1600-ért. *A Gázművek meósa garanciálisan átvette* a munkát, majd a jól végzett munka tudatában elbúcsúzott. De nem búcsúzhatott el e sorok írója a Gázművektől! A meózás utáni éjszakán ugyanis kellemes és édeskés gázszagra ébredtem. Éjfél és egy óra között az ügyeletes szerviz megtalálta az ömlés helyét, és eltömítette. Az egyiket. A gázömlés ugyanis nem szűnt meg. Újabb bejelentés, újabb vizsgálat a központtól. A maszekot kötelezték az egész vezeték újra felszerelésére.

A Gázművek meósa újra átvette a munkát, bár a gyújtószerkezet nehezen működött.

– Bagatell! – némított el a meós, majd bejárja magát, s ha nem, a szerviz huszonnégy órán belül kijön.

Három hétig kellett telefonálgatnom, személyesen reklamálnom, amíg végre jött két ember, s alig háromórás munkával ismét üzemképessé tették a vadonatúj kályhát. Két napra...

Ekkor elköltöztem hazulról, mivel átléptünk a decemberbe, s a lexikonok szerint ez a hónap viszonylag hűvös Közép-Európában. Újabb szerelő jött, újból megjavította a gyújtást, s visszaköltözhettem. Két napig meleg volt. Harmadik nap a gyújtás ismét elmaradt.

A kályha jelenleg is üzemképtelen, a kürtő körüli vakolás beomlott, az utcai levegő akadálytalanul ömlik be.

Ha rossz a készülék, miért nem cseréli ki a Gázművek? Ha jó, miért nem lehet becsületes munkával üzemképes állapotba hozni?

Milyen elgondolásból adták részemre az egyéves garancialevelet?

Funtek Iván
XIV., Hungária u. 129.

DÉL-AMERIKAI HISTÓRIA

A dél-amerikai ország miniszterelnöke körútra indul, meghirdeti szociális programját, amely a nép jólétének fokozását célozza.

Egy városkában az utcasarkon a fal tövében üldögélő rongyos emberbe botlik.

– Hogy s mint élsz, fiam? – kérdi tőle.

– Éldegélek, kegyelmes uram.

– Mi a napi eledeled, fiam?

– Három csiga, kegyelmes uram.

– Vásárolod, fiam?

– Nem, én magam fogom, kegyelmes uram.

– Ma már megetted mind a hármat, fiam?

– Nem, csak egyet, kegyelmes uram.

– Miért, fiam?

– Három ment erre, de csak egyet fogtam meg, kettőt már nem tudtam utolérni, kegyelmes uram...

Ez az év is jól kezdődik

AZ ÉLET ÉS A BANÁN

Nyolc banánhegyecske emelkedett a pulton, ebből kettő olyan éretten sárgállott, mint a legszebb búzatenger egy népdalban. Ennek a banánnak kilója 25 forint. Hat banánhegyecske pedig olyan mérgeszölden nézett szembe a nagyérdemű közönséggel, hogy nem is érdemli meg a hasonlatot. Ennek a banánnak kilója 25 forint. Szintén.

Nagyon hosszú volt a gyümölcsvásárlók sora, de valahogy úgy adódott, hogy ebből a hosszú sorból senki sem vágyott 25 forintért a zöld banánra, hanem mindenki a sárga banánt áhította 25 forintért. Éppen ezért csak Salamon király vagy talán Mátyás, az igazságos tudott volna úgy banánt kimérni, hogy kiáltozás és a fogaknak az ő csikorgatása ne verje fel a Közért csöndjét.

A két kiszolgáló kartárs sem ment azonban a szomszédba egy kis bölcsességért – noha mehetett volna, mert a szomszéd egy húsközért –, hanem pulton belül oldotta meg a problémát: csak zöld banánt mért.

Történt azonban, hogy a sorral párhuzamosan, ügyes oldalazó mozdulattal megállt két kedves vevő: egy 16 év körüli fiú és egy 50 körüli férfiú. A sor figyelme egy másodperc alatt elfordult a zöld banántól, és fegyelmezett utálattal a betolakodni vágyókra irányult. „Tessék beállni a végére." „Mi is banánra várunk." stb., stb.

A két kartárs, aki eddig úgy mért, mint aki valami lakatlan szigeten, távol a világ minden hívságos zajától, filozófiai tanulmányait folytatva, csupán kezével végez zöldbanán-mérési mozdulatokat, imamalompergetés vagy rózsafüzér-morzsolás helyett, hirtelen fölkapta fejét.

– A hentesgyerek – mondta az egyik.

– A főorvos úr – mondta a másik.

És egyszerre nyúltak a sárga banánhoz, tették stanicliba, mérték le, nyújtották a tömeg fölött a két kiválasztottnak, akik előre váltott blokkjukat adták cserébe. És mire a magvasabb káromkodások megfogalmazódtak a tömegben, a hentesfiú csakúgy eltűnt, mint a főorvos úr.

A banán ugyan fanyar volt és zöld, de az igazság, melyet felismerhettünk, mézédes és sugárzó: az egyéni érdem és kiválóság utat tör nálunk, ha mégoly hosszú is a sor.

Sz. L.

Pesti tudósítónktól

Rémes, milyen világbajnoki láz tört ki máris a labdarúgó szurkolók között! Máris olyan idegesek az emberek, mintha csak holnap lépnénk pályára a brazilok ellen. Számos barátom és ismerősöm képtelen volt elaludni a sorsolás után, s a legsúlyosabb gyanúsításokkal illették Sir Stanley Roust, aki a világbajnoki sorsolás munkáját irányította Londonban. És máris megindultak a viták, a tippelések, a jóslatok, derűlátó és borúlátó előjelekkel egyaránt.

Ugyan, kérem, minek az! Nyugalom! Ha kérkedő lennék, azt mondanám, vegyenek példát rólam. A sorsolás utáni éjszaka ugyanis azt álmodtam, hogy én is játszottam a brazilok ellen. 2 : 2 volt a mérkőzés állása, s még fél perc volt hátra. Szabadrúgáshoz jutottunk mintegy 24 méterrel a brazil kapu előtt. Mátrai Sanyi futott neki a labdának, s én a nyomában loholtam, nem is tudtam, miért. Engem is meglepett,

amikor Sanyi átugrotta a labdát, de azonnal feltaláltam magamat, és ballal élesen lőttem a bal felső sarokba. A játékvezető megadta a gólt, majd a mérkőzés végét jelezte. Mivel a nézők a vállukon vittek ki, jól láttam, hogy Pelé a földön heverve zokog. Az a nyugalom, amellyel a váratlan helyzetben is feltaláltam magamat, ékesen bizonyítja, hogy az én idegeimet nem kezdte ki a világbajnoki láz.

*

„Borral szélhámoskodott" ez meg ez... — olvasom a rendőri hírek között.

Istenem, mikor érjük már meg, hogy a rendőrség joghurt-üzéreket tesz ártalmatlanná?

f. l.

A STATISZTIKA ÉS A BIKINI

Louis Armand, a francia Akadémia tagja, a vasúttársaság egykori elnöke előszeretettel szokta mondani:

— A statisztika olyan, mint a bikini. A lényeget ugyan nem tárja fel, de azért gondolatébresztésre jó...

Sorsolás után

– De nehéz csoportba kerültünk! – De nehéz csoportba kerültünk! – De nehéz csoportba kerültünk! – De nehéz csoportba kerültünk!

Közönyös utasok

Hegedűs István rajza

Objektív nehézség

– Képtelen vagyok feljutni hozzá!

Mikor egyen a férj?

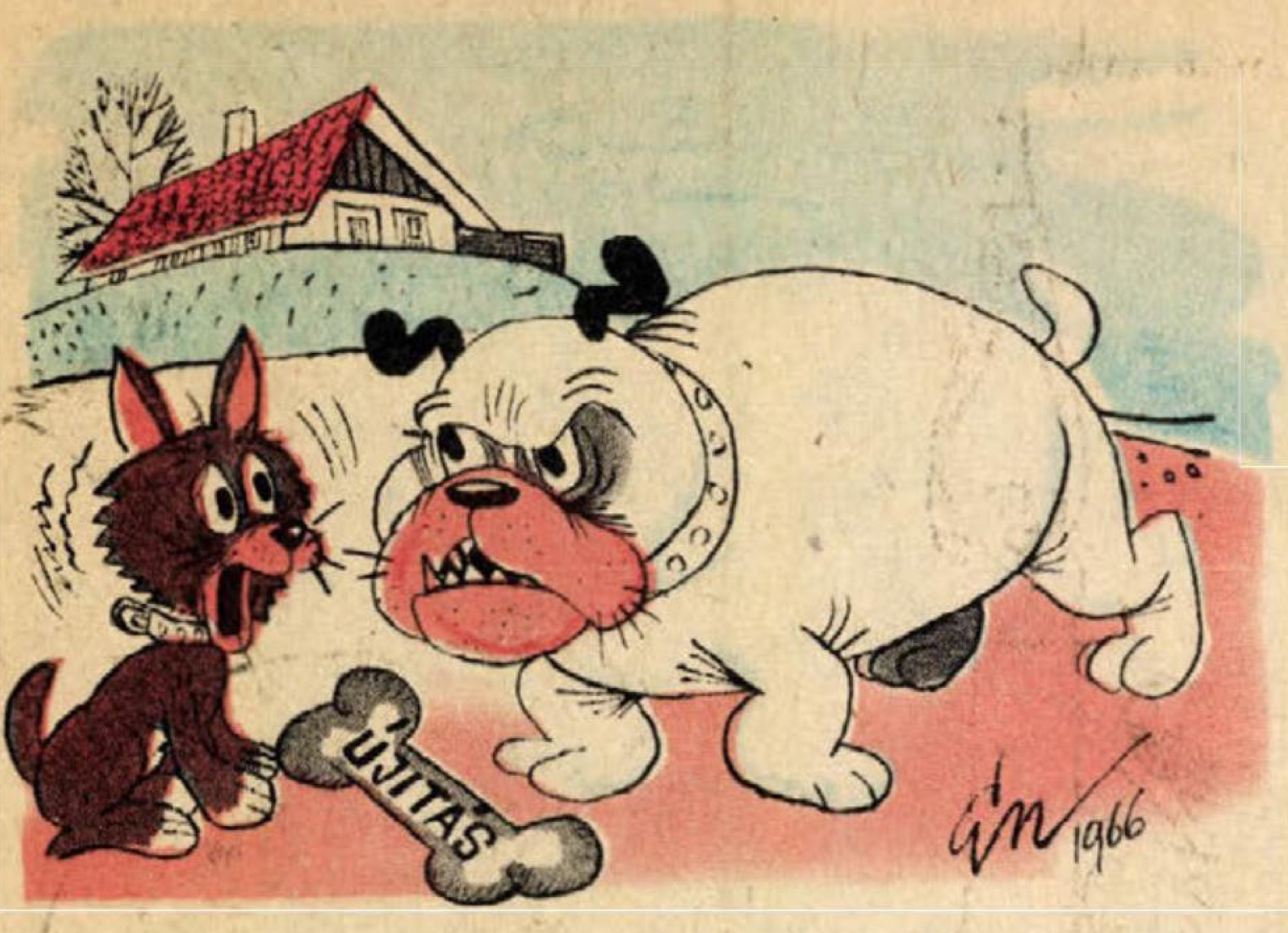
Szombaton a kamra
Tele minden jóval,
De a férjnek ajkán
Hasztalan a sóhaj,
Hiába igényli,
Hiába kívánja:
Kóstolót dehogy kap.
Csípje meg a kánya!

Női zsebben a kulcs,
A kamrán a lakat.
Még szól is az asszony:
– Nem szégyelled magad,
Az ünnepi kosztból
Már ma vennél vámot.
Egy falatot sem kapsz,
Akárhogy kívánod!

Vasárnap el nem fogy
A rengeteg étel.
Hétfőn szól az asszony
Haraggal és hévvel:
– Egyél még pörköltet,
Fogyaszd azt a fánkot!
Avasodik, szárad,
Vak vagy, ha nem látod.
Edd azt az uborkát,
Hernyósodni szokott.
Ne keress nekem a
Nem-evésre okot!
Edd a maradékot,
Nincs a kamra zárva –
De amit én főztem,
Nem veszhet az kárba!

K. Tóth Lenke

Irigy kutya

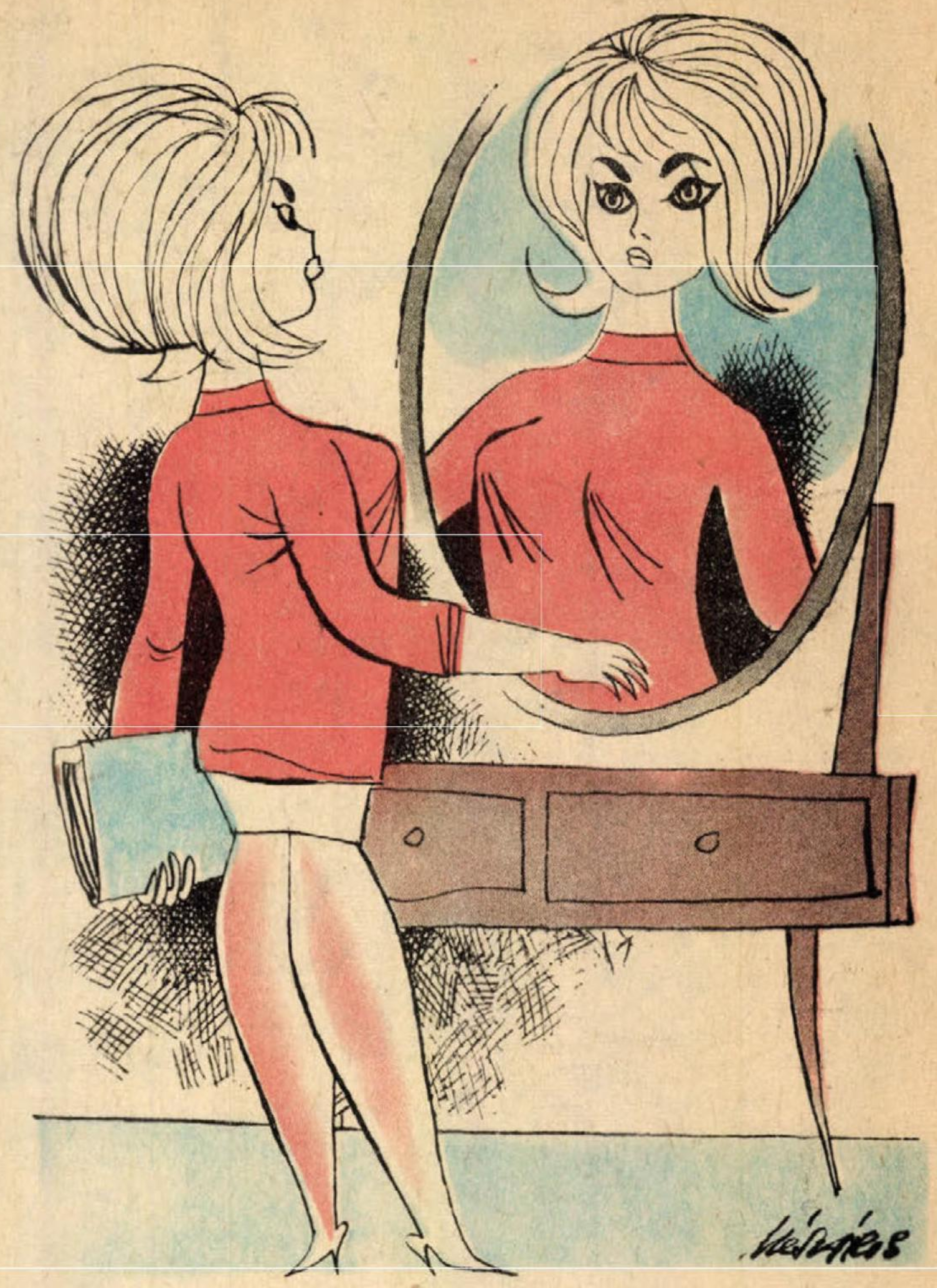
– Remélem, Floki kartárs, osztozunk!

Pesti reklám

Vizsga előtt

Mészáros András rajza

– Tanuljak még többet, vagy vegyem fel a még szűkebb pulóveremet?

A házasság fejlődése

Balázs-Piri Balázs rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BETEG KAZÁNOK

Telefonon hívta fel valaki a figyelmünket arra, hogy a Szigony utcai fülklinikán fáznak a betegek. Nem akartunk hinni a fülünknek, azt hittük, rosszul hallunk.

Elmentünk hát rögvest a klinikára, ahol minden különösebb szakorvosi vizsgálat nélkül kiderült, hogy nem a mi fülünkkel van baj – hanem a fűtéssel.

A második emeleten tett látogatásunk határozottan hűvös légkörben zajlott le: kb. 10–12 fokos hőmérsékleten, amit mi még – lévén rajtunk télikabát – elég tűrhetőnek találtunk, de az egy szál pizsamában cidriző betegek már kevésbé mutatkoztak elégedettnek... Be kellett látnunk, van némi igazuk: mégsem kívánhatjuk, hogy télikabátban üljenek vagy feküdjenek a kórteremben.

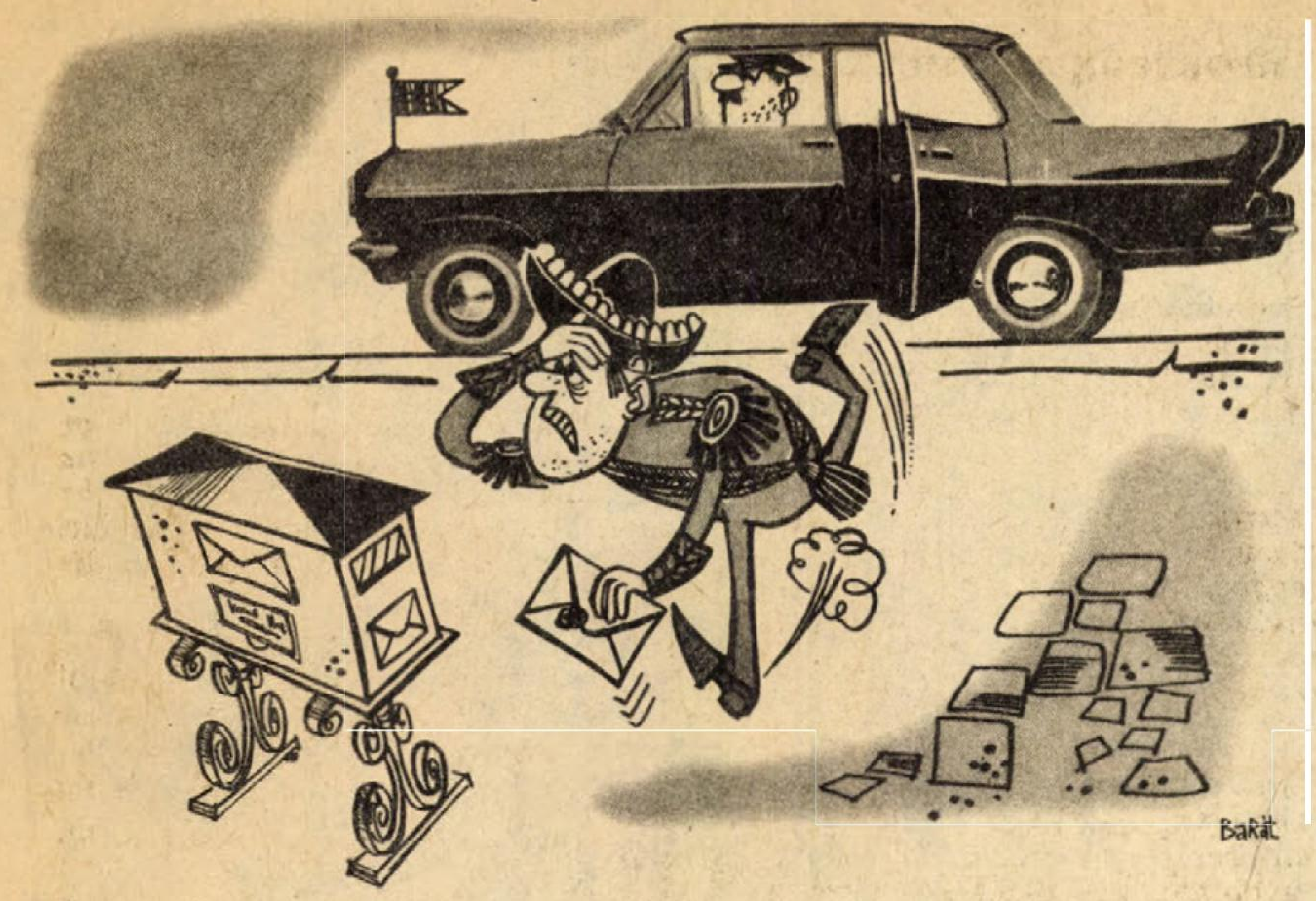
A második emelet éterikusan hűvös legéből nyomban alászállottunk a kazánház infernójába. Ott megtudtuk, hogy egyes kazánoknak az a hibájuk, hogy öregek, azért esik gyakorta bajuk; mások pedig túlságosan fiatalok, még nem illeszkedtek bele a kollektívába, szeszélyesek, makacsok néha, nem lehet kiismerni őket. (Ilyen ez a mai fiatalság!)

Ettől a magyarázattól csak nekünk lett melegünk – a kórtermek továbbra is hidegek maradtak. Ebből kiviláglik, hogy nem magyarázatokat kell adni, hanem több gőzt. Ehhez pedig sürgősen és alaposan rendbe kell hozatni a fűtőszerkezeteket.

Ha másként nem megy: be kell fektetni a klinika kazánjait egy kazán-klinikára!

(R)

Diplomáciai levélváltás

– Uristen, már egy hete hordom a zsebemben!...

BÍRÁLAT

Midőn Pampéla Rezső felállt, egy nő halkan felsikoltott. De még a gyengébb idegzetű férfiak fogai is összekoccantak. A termelési értekezlet résztvevői a hirtelen elsápadó osztályvezetőt figyelték, amint remegni, majd rángatózni kezd.

Már napokkal ezelőtt megkérdezték Pampéla Rezsőtől a dolgozók:

– Felszólalsz, Pampéla szaktárs?

– Beolvasok az osztályvezetőnek, ne féljetek!

A dolgozók tudták, hogy ennek már fele sem tréfa! Pampéla Rezső korábban mint harcias brigádvezető vált rettegetté. Ha brigádja munkájához hiányzott egy szerszám vagy valamilyen anyag, ő már ment is a vezetőkhöz, és az asztalra ütött. Aztán az asztalt kiselejtezték. A termelési értekezleteken pedig a falak is táncoltak, amikor Pampéla Rezső a vezetőket bírálta.

Néhány héttel ezelőtt Pampélát kinevezték csoportvezetőnek. A dolgozók őszintén ünnepelték.

– Eddig csak felkiabált a vezetőkre, mégis majd felfalta valamennyit. Most már mint velük egyenrangú vágja majd őket! – vélekedett Bónis bácsi, a legöregebb marós.

– Rend lesz itt ezután, annyi bizonyos! – mondogatták a többiek is.

És most elérkezett a várva várt pillanat. Pampéla Rezső csoportvezető alakja felmagasodik, jobb kezét előrelendíti.

– Szaktársak! Nekem az osztályvezető elvtárshoz lenne néhány szavam!

Rövid szünet követte az első mondatot, és síri csendben sokan hallották, amint Bónis bácsi odasúgja az anyagmozgatónak:

– Jóska fiam, hívd ki a mentőket, az osztályvezetőnek nem sok van már hátra!

Pampéla Rezső közben zsebbe nyúlt, és egy géppel teleírt papírlapot vett elő. Az elszörnyedés moraja futott végig a sorokon. Hiszen ez előre megírta a beszédét! Ilyet még

sohasem csinált! Úristen, mi lesz itt! Az osztályvezető nehezen szedte a levegőt.

– Mindnyájan követhetünk el hibákat – olvasta fel kíméletlenül Pampéla Rezső –, de minden hiba kétszeres súllyal esik latba, ha azt egy magas beosztású vezető követi el!

A mennydörgésszerű szavak hallatán a lágyabb szívűek szánakozni kezdtek az osztályvezetőn: hiszen élhetne még szegény!

– Vegye tudomásul az osztályvezető elvtárs, hogy amit ön csinál, az egyenesen merénylet! Ezt nem tűrhetjük tovább, szaktársak!

Az osztályvezető egy pohár vízért nyúlt, de nem bírta fölemelni a poharat. A mellette ülő művezető itatta meg.

– Az istenért, legyen már lelked, Rezső fiam! – kérlelte csendesen Bónis bácsi, de Pampéla Rezső folytatta, könyörtelenül:

– Megfigyeltem, szaktársak, hogy az osztályvezető elvtárs a munkaidő vége után is bent marad az irodájában. És mit gondolnak, mit csinál? Dolgozik! Nem nyolc órát, mint mi, szaktársak, hanem tízet meg tíz és felet! Azt kérdezem az osztályvezető elvtárstól: ő, a népi demokrácia neveltje, nem tudja, hogy napi nyolc óra munka elég egy embernek? Avagy szándékosan akarja aláásni az egészségét? Amennyiben ez a célja, tudja meg az osztályvezető elvtárs: nemcsak önmaga ellen követ el merényletet, hanem mi'ellenünk is. Hiszen megbetegedése esetén egy bölcsességtől áthatott, kitűnő vezetőt vesztenénk el! És mi ezt nem tűrhetjük!

A termelési értekezlet végén Bónis bácsi némi iróniával így szólt:

– Rezső fiam, te hamarosan művezető leszel.

Ez a jóslat azonban – nemhiába, hogy rosszindulatból fakadt – nem igazolódott be soha. Pampéla Rezsőből nem lett művezető.

A nevezetes bírálat utáni héten egyből főművezetői beosztást kapott.

Cseri Sándor

ÖRÖKIFJÚSÁG

Lobogó hajú, égő szemű fiatalok, lelkes huszon-évesek, akik lerombolják a maradiság minden gátját, és utat nyitnak az új irányzatoknak — valahogy így képzeli az ember a művészet forradalmárait. A húszéves Petőfi, a tizennyolc esztendős Rimbaud, a gyermek Mozart, a még alig húszéves Picasso... lázas, újat kereső fiatalság vakmerő hadserege...

Ám néha meglepetések érik az embert.

Izgatottan lapoztam végig Paul Surer tavaly Párizsban megjelent „A francia kortárs-színház” című könyvét: mily szép lesz találkozni a fiatalsággal, az utánunk következő nemzedékkel!

A könyv a mai francia színház kiemelkedő alakjaival, az új drámairodalom megteremtőivel foglalkozik, jeles francia színpadi szerzőkkel, a legnagyobbakkal. S a kötetben szereplő 45 nagy név viselői között — egy sincs ötvenévesnél fiatalabb. A társaság Benjáminjai: a hatvanéves Samuel Beckett, az ötvennyolc esztendős Arthur Adamov, az 1910-ben született Jean Genet és Ionesco, aki 1913-ban jött világra, és bizonybizony már erősen kopaszodó ifjú.

Tévedés, rossz összeállítás, gondolná az ember. Bizonyára más a helyzet a képzőművészetben. Itt aztán valóban nagysörényű, mindenre elszánt fiatalokat találunk a legmodernebb irányzatok, az absztrakt festészet és hasonló új iskolák harci soraiban!... Gyorsan megvettem Herbert Read most magyarul is megjelent könyvét, amelynek sokat ígérő címe: „A modern festészet.”

Modern, csakugyan. A könyv anyagának nagy része úgyszólván alig érthető vagy érthetetlen a konzervatívabb hajlandóságú középkorú néző számára. Hja, ezek fiatalok!... ez az ifjúság!...

S az ember megnézi a világhírű forradalmár fiatal művészek névsorát.

A könyvben 314 kiváló képzőművész életrajzi adatait lehet megtalálni, csak 4 név mellől hiányzik a születési év. A megmaradt 310-ből pedig negyvenévesnél fiatalabb 11, vagyis az egész névsor 3 és fél százaléka. 40—50 között van 45 művész. És ötvennél idősebb a 310-ből: 254, több mint nyolcvan százalék.

Ezekután nem értem, miért csodálkoztam mindig, ha kritikák és újságcikkek „fiatal művész” vagy „fiatal író” jelzővel illették harminc-negyvenéves vagy még ennél is élemedettebb csodagyermekeket. Magamat pedig kezdem virgonc ifjúnak érezni — pedig az első világháború éveiben már iskolába jártam.

S ha így megy tovább... pincér! Kérek egy pohár tejecskét, de cuclisüvegben!

Erdődy János

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TEJES HELYEK...

Munkába menet rendszerint valamelyik útbaeső tejcsarnokban szoktam elfogyasztani egyszerű, de ízletes reggelimet. S ilyenkor mindig elfacsarodik a szívem. Tudniillik a többszörösen átalakított Közért-katedrálisokra gondolok, amelyek pompája reneszánsz főurak palotáiéval vetekszik...

Nem az fáj nekem, hogy a Körút és a Wesselényi utca sarkán, megpillantva a reprezentatív kaja-kombinátot, a nyugati turisták leülnek az álmélkodástól, hanem az, hogy naponta több százezer fővárosi lakos milyen határtalanul szerény keretek között táplálkozik a tejcsarnokokban. Bizony ezekre is alaposan ráférne már egy kis korszerűsítés. A legtöbb tejbolt berendezése: egy agyonzsúfolt áru-pult, egy hagyományos jégszekrény és egy csomó üres tejesüveg. Ha történetesen három kuncsaft egy időben szeretné meginni a kakaóját, és bekapni hozzá a kiflijét, már komoly tumultus támad. Nincs hová letenni egy aktatáskát vagy egy esernyőt. Az étkező-pultocska olyan ritka az efféle intézményekben, mint a fehér holló. Nyilván arra sincs keret...

Tudom, a Villa Negra nem apácazárda, a turistaház nem luxusszálló és a tejbolt nem Gundel, de azért egy kis jóakarattal talán mégis lehetne valamit tenni a kényelmesebb és kulturáltabb kefir-fogyasztás érdekében?!

d—th

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Szeretnek-e vitatkozni?

Szeretek vitatkozni, mert így szerzi az ember a legjobb barátokat. Tudniillik, ha hagyom magam meggyőzni...

D. F.

Elsősorban azért szeretek vitatkozni, mert az ellenérvek megerősítenek meggyőződésemben, s a vita végén mindig elfogadom a saját álláspontomat. Ellenkezés nélkül az ember könnyen meginog magában.

F. L.

Ha „felfelé" vitatkozom, rossz beosztott vagyok, ha „lefelé" vitatkozom, rossz főnök vagyok, de azért nagyon szeretek vitatkozni. Csak tudnám, miért?

F. Gy.

A kérdés gyanúsan szűkszavú. Azt is tessék megjelölni, hogy kivel kell vitatkozni és miért? Nem hagyom magam beugratni.

(f—p)

Csak telefonon. Ha úgy érzem, meginogtak az érveim, egyszerűen kihúzom a dugót.

G. Sz.

Annyira szeretek vitatkozni, hogyha vitapartneremmel túlságosan hamar sikerül elfogadtatnom a magam elvi álláspontját, inkább cserélek vele, csakhogy folytathassuk a disputát.

K. A.

Én nem szeretek vitatkozni, de mit csináljak, ha mások nem hiszik el, hogy nekem mindig igazam van.

M. Gy.

Újabban inkább oroszlánt szelídítek. Az kevésbé veszélyes.

R. B.

Galileitől nemcsak azt tanultam meg, hogy a Föld forog, hanem azt is, hogy nem kell vitatkozni.

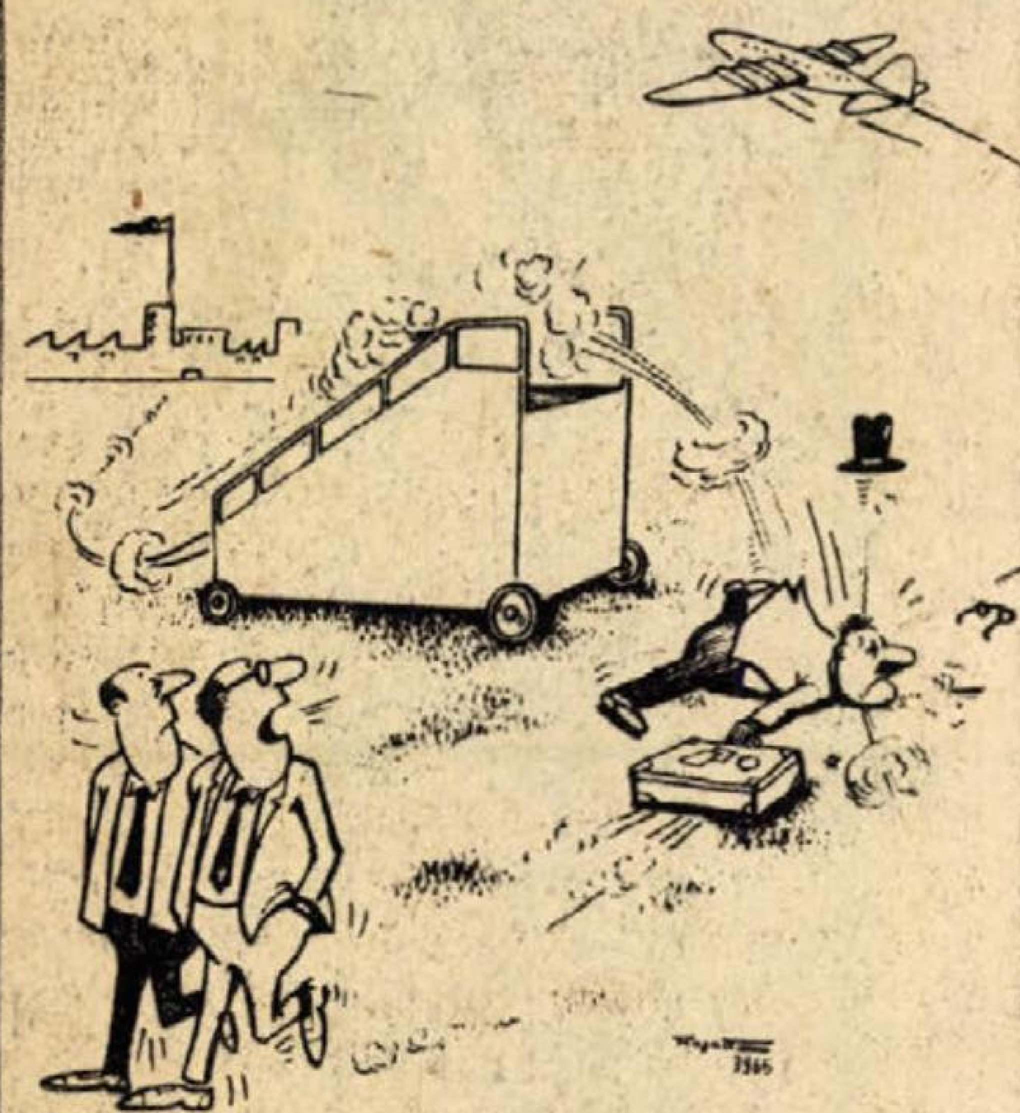
S. P.

Rendkívüli módon szeretek vitatkozni, de csak akkor, ha nincs igazam. Mert ha igazam van, és mégis vitatják, megüt a guta.

(t.)

IMPORT HUMOR

PECH
(A római „Vie Nuove"-ból)

Az orra előtt ment el a repülőgép...

SZÓRAKOZOTT TENGERÉSZ
(A pozsonyi „Roháčs"-ból)

INDIAI VÉDELEM
(A havannai „Palante y Palante"-ből)

HARCIAS ASSZONY
(A moszkvai „Krokodil"-ból)

– Szóval még mindig nem veszed meg a padlókefélő-gépet?!...

Kutya-kaland

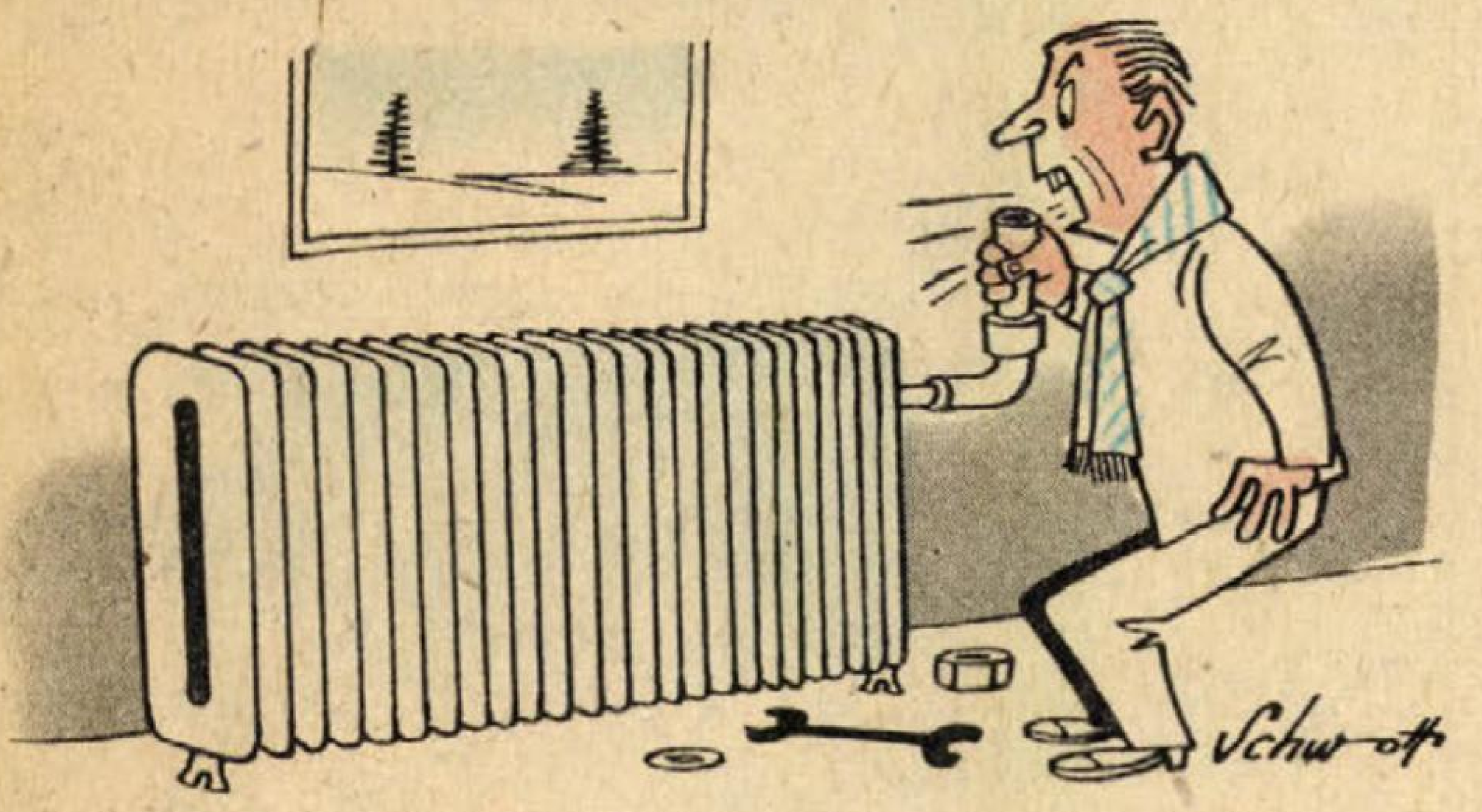

Kötelességtudás

– Nem lehetek beteg, maszek munkám van . . .

Központi fűtés

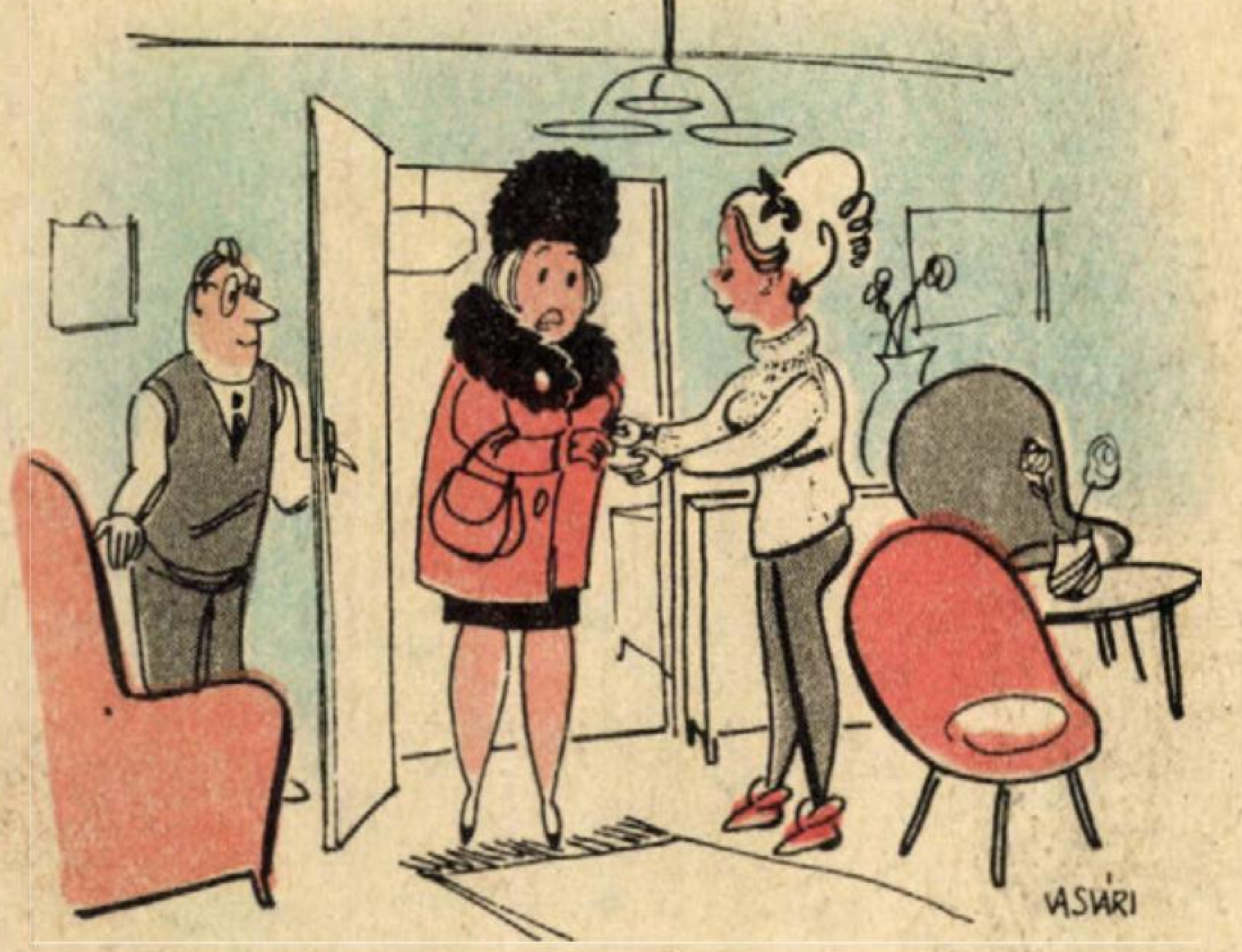

– Halló, házfelügyelő? Jöjjön föl, valami baj van a radiátorral!

Sarki hidegek érkeztek

Női dolgok

A vendég: Hol sírhatok?

– Azt hiszem, még két tányér, és megnyugszom.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító a családról magyaráz a nebulóknak, és megkérdi az egyiktől:

– Na, Pistike, te mit szólnál, ha a gólya egy kis öcsikét hozna neked?

– Azt, hogy csoda történt.

– Miért?

– Mert másfél év óta Dél-Amerikában van a papám.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – – Kossuth 66.0017 Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504